גליון מס. 69 • כ"ה אדר תשמ"ו • ...3.1987

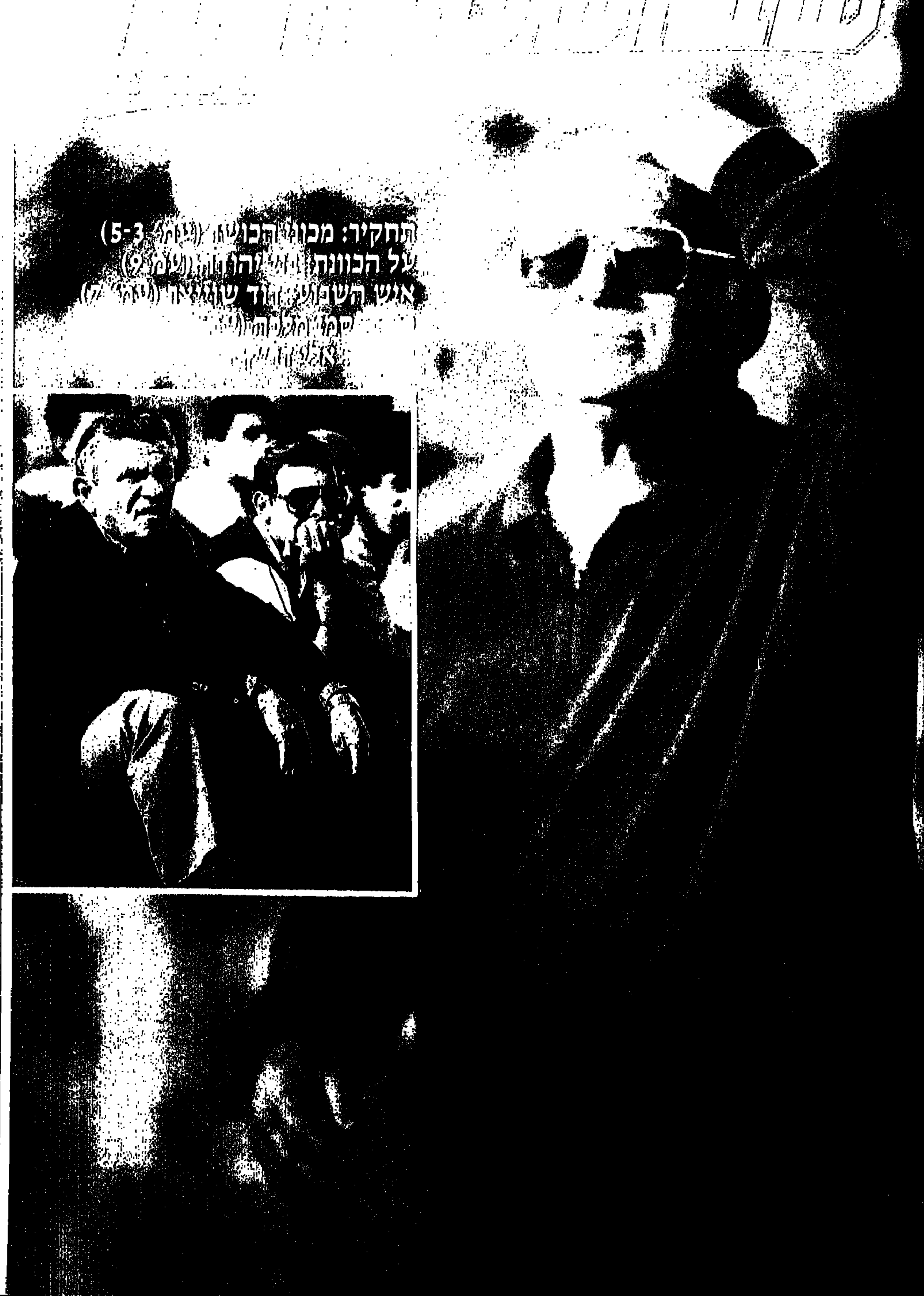

לעולם אינך יודע מי עוקב אחריך ...
במיוחד בשטח הרומנטי

מחזור מתבגר

ריצ'רד מאליגן ("בועות") ג'יין קאצ'מרק ("להתאהב") מרק מטקלף ("...

בכורה ארצית

„הוד" תל־אביב

ששי: 9.45, 12

מוצ"ש: 7.15, 9.30

א' עד ה': 4.30, 7.15, 9.30

הפצה: „שבעה כוכבים"

דולבי סטראו

הרבה אנשים מוכנים להוציא, וגם מוציאים הרבה כסף, בתקווה להיראות טוב יותר, שרירי יותר, „בריא" יותר; לשם כך הם פונים ל„מכוני כושר" ■ דוד לביא בדק ומצא ענף פרוץ, מכרה זהב לכאלה שרוצים לעשות כסף קל, הרבה ומהר ■ לא כולם כאלה: ישנם גם השומרים על רמה גבוהה של פיקוח, הדרכה, השגחה רפואית; ביניהם: המכונים של נמרוד דרייפוס, מיקי ברקוביץ' ועוד שניים־שלושה ■ הבעייה החמורה ביותר: היעדר פיקוח רפואי מינימאלי על המתאמנים, מחדל העלול לעלות בנכויות, ואפילו בחיי אדם ■ הטענה „אף אחד עוד לא מת מזה" – עלולה להתפוצץ בכל יום בפרצופם של אלה המנהלים את המוסדות ■ הכתובת מרוחה על הקיר

המכשירים הנוצצים ביותר והיוקרתיים ביותר במכוני הכושר, נוסף למשקולות, הם אופני הכושר. המינוח המקצועי הוא; אופניים ארגומטריים (צילום: עדי אבישי)

שבועספורט

מודעות: גולה שניידר, חיליק עמיר טל': (03)439442

עורך: אלכס דורון
עריכה: טובי פולק
עריכה גרפית: שפי דגן
צלם: עדי אבישי
עורך מדור הספורט: אבי בטלהיים

©כל הזכויות שמורות ל„מעריב"

בשער

דוד שוייצר. הדהה ראשונה. במסגרת: יצחק שניאור ומנהלי בני־יהודה מחכים למעידת בית"ר ים (צילום: עדי אבישי).

מה בגליון

6: זירה חופשית של ד"ר אורי זמרין; 7: מה היה/יהיה; 8: הכדור הוא תגולן 10–11: סמי מלכה; 12–13: פוסטר: אלי דריקס; 14–15: נבחרת הקאדרטים; 16: כדורסלן ישראלי ב„לייקרס"; 17: כדורסל +; 18: תחזיטוטו; 20: נ.ב.א.; 21: יש עתידן; 22: חץ וקשת.

קח לידיך את המחר!
רכוש תעודת טכנאי
ומקצוע טכני תעופתי
בביה"ס הטכני של חיל האוויר
בחיפה ובבאר שבע

פרטים והרשמה: בכל לשכות הגיוס
ובדואר צבאי 02348/א-ש
טלפונים: 03-234735 03-693800

כאן, ממש כאן.
4 ימים ו־4 לילות ב־125 ש"ח

תוכל להעביר 4 ימים ו־4 לילות של חופשה מהנה שעליה חלמת

במלון הולידיי טבריה

עם מועדון לילה ושלל תוכניות מגוונות, בריכת שחייה מחוממת, מועדון בריאות, סאונה, ג'אקוזי, מתקנים רבים ואחרים, מטבח עשיר ומגוון בטעמים פיקנטיים.

המחיר כולל דמי שירות, לא כולל מע"מ.

המבצע עד 5.7.87 (לא כולל חגים)

לנכי צה"ל – עכשיו אפשר להתקבל למלון הולידיי עם הפנייה ממשרד הבטחון, לאחר שנעשו במלון כל השיפורים הדרושים, ללא תוספת מחיר. התקשרו עוד היום לטלפון: 067-21901-2-3.

המכון הנכון?

דוד לביא

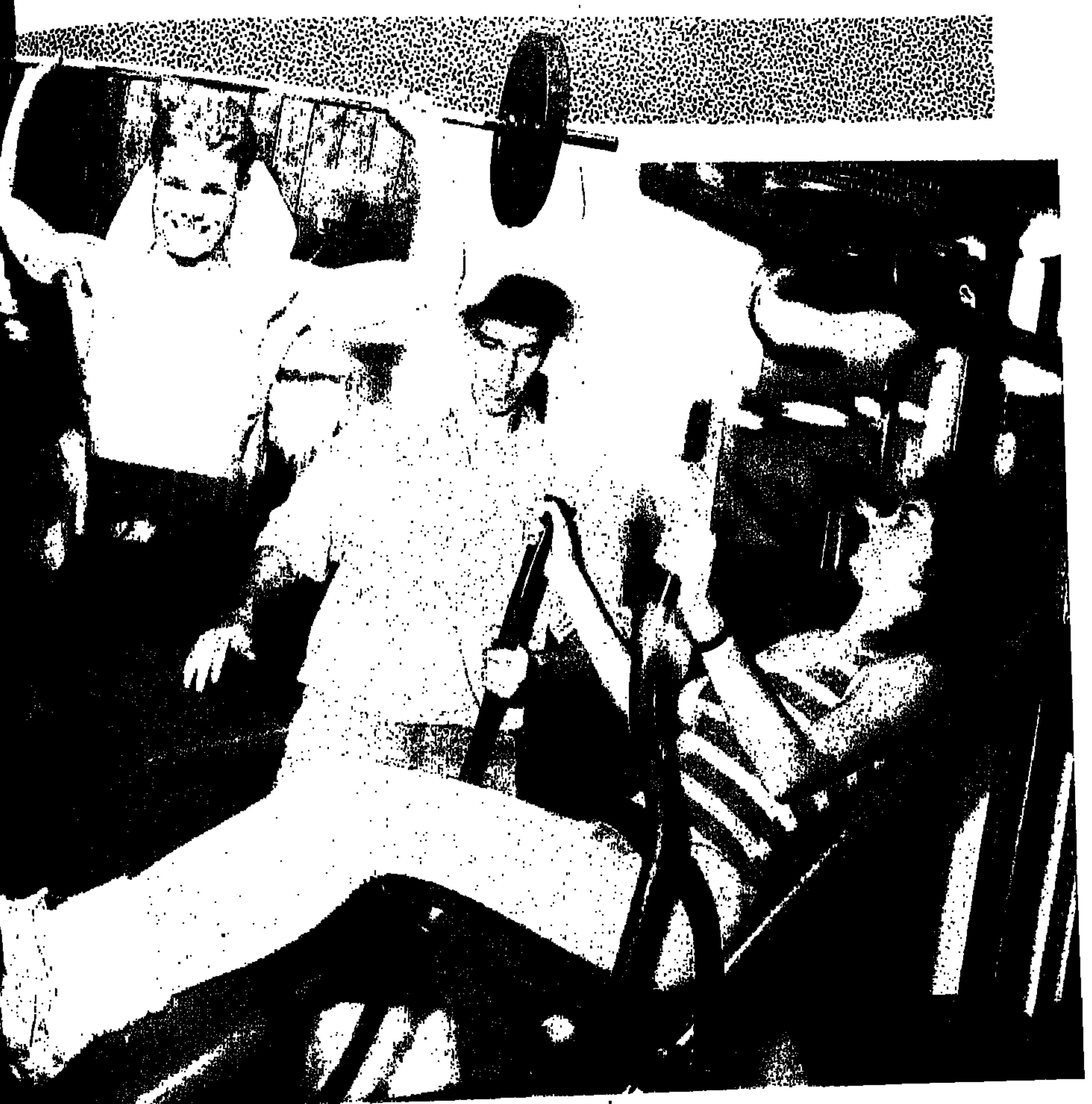

ענף בפריחה – מכוני הכושר. אנשים שזו פרנסתם יתארו בפניך עליה בביקוש, שגררה בעקבותיה פתיחת מכונים חדשים. חלקם יחככו ידיים בהנאת סיפוק של סוחר ממולח. אנשים רוצים להתאמץ, ומוכנים גם לשלם עבור זה. מי אנחנו שנפריע להם להגיר זיעה. כושר זה בריאות. בריאות זה חיים, כיף. להיות ספורטיווי זה באופנה. אמריקה כולה נסחפת בשגעון הכושר. שרירי זה גברי. פסיכולוגים מצמידים לתופעה את המילה „מאניה" ומנתחים את התופעה, תוך שימוש נרחב במלים „שיפור הביטחון העצמי" ו„חזות מרשימה". כל מרתף ריק, גדול דיו, הוא בית איכלוס פוטנציאלי למכון־כושר.

תחקיר „מעריב" שניסה להתחקות אחר התופעה הצוברת תאוצה, מגלה שהציבור אכן מעוניין בפעילות ספורטיווית במכוני־כושר. הענף מתרחב בהתמדה, הכל טוב ויפה. הבעיה היא אחרת. הפיקוח הרפואי על אלו שסוגדים לאומנות פיתוח הגוף – לוקה בחסר, במקרה הטוב. זו בעייה חמורה, שהפיתרון לה צריך לבוא לפני שמישהו יפגע. רוב המכונים בישראל אינם מחייבים בדיקה אצל רופא מומחה, שיקבע אם הנבדק מתאים לפעילות ספורטיווית. מי שרוצה, שייבדק ביוזמתו ועל חשבונו. מניינם של המכונים הדואגים לוודא את הכשירות הבריאותית של פעיליהם, אינו עולה על מספר אצבעות כף־יד, וזאת – מתוך עשרות מועדונים הקיימים בארץ, והמרוכזים בעיקר בגוש־דן (מעל 20 מועדונים פרטיים). יוזמה כזו אצל המתאמנים עצמם אינה קיימת ברוב המקרים. מפעילי המכונים יתרצו זאת בעובדה שמי שאינו בריא, מלכתחילה לא יבוא להתאמן במכון כוח.

ההצהרה משחררת מאחריות

ד"ר מרק רוסנובסקי, מומחה לרפואה ספורטיווית (ראה מסגרת) שולל את הטענה הזו: „קיימות הרבה מחלות סמויות שאנשים לא מודעים להן, שיכולות לפגוע בעקבות מאמץ". מכונים, מצידם, יוצאים ידי אחריות עם שילוב הפיסקה הבאה או דומות לה בטופס ההרשמה: „המעיל מצהיר בזאת שהינו בריא, ואין לו כל מגבלה לעסוק בפעילות בחדר כושר". חתימת המשלם תשחרר מאחריות.

מכונים ספורים, יחידי סגולה, מחייבים בדיקה רפואית. עמם נמנים מכון „נאוטילוס" של נמרוד דרייפוס במלון הילטון בת"א, „מרכז הבריאות Point-9" של מיקי ברקוביץ' בהרצליה, ומכון שאול שמשון בחולון. קברניטי המועדון האחרון לא מסתפקים בבדיקה רפואית. הם מבקשים גם הצהרה וחתימה שהחותם בריא. אלו, כאמור, בודדים.

רבים מהמועדונים משלבים לצד הפעילות בחדר כושר, גם חוגי ג'ודו, קרב־מגע, קראטה, ג'אז, סטרצ'ינג (מתיחה), בלט ואפילו סטפס. במכון שבבית יהודי בסרביה בת"א, למשל, מציעים לך עסקת חבילה של מנוי כללי ב־270 ש"ח ל[illegible] חודשים, במקום 200 ש"ח לחדר־כושר בלבד. [illegible] של 70 ש"ח תקנה לך אפשרות להתאמן [illegible] אומנויות הלחימה וכל סוגי המחול, כמעט. [illegible] עסקות חבילה אלו אינם טפשים. אף אחד [illegible] מעוניין לפשוט את הרגל. אמנם במחיר [illegible] אתה מקבל אפשרות להשתתף בעשרה חוגים [illegible] אולם במציאות, קשה להצביע על כאלו [illegible] להתמודד בו־זמנית עם עשרה חוגים. אפילו [illegible] אחר־זה. קצת קשה לרקוד סטפס אחרי [illegible] אימוני ג'ודו, שעה ג'אז, שלוש שעות [illegible] משקולות ועוד כהנה וכהנה פעלולי קראטה.

התאמן כפי יכולתך

„מרכז הבריאות Point-9" ההרצליאני [illegible] לחבריו תנאים שמזכירים חו"ל. אידיאלי [illegible] אימונים בבריכה, תחרויות הרמת משקולות [illegible] לחברים. המחיר בהתאם: 490 ש"ח לחצי שנה. [illegible] מכך: פיקוחם של מדריכים מוסמכים אינו [illegible] לאחר שהוברר שהמתאמן למד את [illegible] המשקולות. הפיקוח הצמוד ממשיך כל [illegible] המועדונים מעניקים חופשיות למתאמן. לאחר [illegible] הראשונה או השניה, כה לומר החניך את [illegible] הפעלת המכשירים והמינון הרצוי, הוא [illegible] לנפשו. התאמן ככל שתחפוץ. במקרה הטוב [illegible] אותך המדריך (המוסמך או הלא־מוסמך) [illegible] על התנוחה השגויה שלך. „מרכז הבריאות" [illegible] אחד היחידים שמגביל את גיל חבריו. [illegible] גיל 17. עם זאת, מתגאה המועדון בלמעלה מ־400 חברים.

מנקודת ראות של בעל מכון, טעות היא להגביל את גיל המתאמנים, שכן גיל רוב העוסקים בפיתוח הגוף הוא בין 15 ל־24, מעריך ארנון גנין, מבעלי המכון שבבית יהודי בסרביה. המודעות בקרב הנוער ליפי השרירים גבוהה ביותר, לא מעט בשל צפיה מוגזמת בסרטים נוסח „ראמבו". בין המבוגרים, גבוהה המודעות אצל יוצאי ארצות בהן תרבות הגוף מפותחת, ואצל שומרי־משקל. ראינו אנשים מעל גיל 60 מרימים משקולות. ארנון גנין מעריך גם שבשנים האחרונות גדל הענף פי שלוש לערך.

יוסי יוסף, מאמן לשעבר: „כשהתחלתי לאמן, בשנות ה־60, היו קיימים בכל גוש דן רק 4 מועדונים: מכוני „הארי", „איתן" „הלפרין" ו„מוצפי". הפעילות שם לא היתה רצופה כל השבוע. הבחורים באו להתאמן כדי שיהיו יכולים ללכת מכות. אחרי שניים־שלושה אימונים הלכו ברחוב לחפש תגרות, ו'אכלו אותה'. הם חטפו מכות. היו באים אלי ושואלים אותי כמה זמן צריך להתאמן כדי להגיע לגוף כמו שלי. חשבו שזה סיפור של שלושה־ארבעה חודשים. בניית גוף זה דבר שצורך הרבה זמן ומאמץ."

הנחות לחיילים ובני־נוער

כיום המכונים השתכללו. סאונה, ג'קוזי ושירותי עיסוי, לצד האימון במכשירים הפכו לנפוצים. מעבר לאימונים יכול הציבור העייף להירגע תחת ידיה של עסיינית, כשהוא מעלעל בחוברת מקצועית על פיתוח גוף, מסוג אלה שבעלי מועדונים נוהגים להחזיק אצלם. במועדונים „מתקדמים", מאפשרים בעלי המקום ללקוחותיהם להביא קלטת עם המוסיקה החביבה עליהם ולהתאמן לצליליה.

המחירים. בטבלה הממוסגרת מצויינים מחירים הנדרשים במכונים השונים. השוואה בין מכון למכון לפי המחיר בלבד, תגרום עוול לכמה מהם. התנאים שונים מחדר־כושר אחד למשנהו. ישנם מכונים המבדילים במחירים, בהתאם למספר האימונים בשבוע. רובם מציעים אופציה כל־שבועית: מיעוטם פעמיים־שלוש בשבוע. יש כאלה הפתוחים אפילו במוצאי־שבת. מכונו של נמרוד דרייפוס ב„הילטון" פתוח משעה 06.30 עד 20.30. מי שירצה להרים משקולות בחצות ייאלץ להתאפק. מועדונים ספורים מעניקים הנחות לחיילים ובני־נוער.

המכשירים. ליוקרתיים נחשבים מכשירי „נאוטילוס" האמריקניים. „מגן ליברמן" הישראלי הוותיק ממשיך להפגין נוכחות, הגם שאת מקומו תופסים בהדרגה מכשירים מיובאים או מכשירים מייצור מקומי כ„גביש".

תלבושת. כל המועדונים, כמעט, מתנים את ההשתתפות בלבוש ספורטיווי. פרט לכך, חובה להביא מגבת אישית, אותה פורשים על כל מתקן שכיבה. הסטריליות חוגגת.

שמות. לעתים מסתתרים המכונים תחת שמות המשלבים בתוכם מלים כמו „סטודיו", „אולפן", או אפילו שמם הפרטי של הבעלים. מנגד, מצאנו עסקים המתחילים במילה „מכון" אולם כל חדר מכשירים לא נמצא בהם. מכסימום מתיחה או מסאג'. שמשון הגיבור פופולארי למדי. מצאנו 3 מכונים על שמו: בעפולה, חיפה וחולון. ■

„רמת פיקוח? – פחות מאפס"

– ד"ר מרק רוסנובסקי, מנהל המכון לרפואה ספורטיווית של ההתאחדות לכדורגל ורופא נבחרת ישראל; האם נכונה הטענה לפיה הרמת משקולות גורמת להפרעות בצמיחה בגיל ההתבגרות, וליצירת „גמדים"?

כל כמה שנים יוצא מחקר חדש שמוכיח את ההיפך מקודמו. אני לא הייתי ממליץ לנער בגיל ההתבגרות להרים משקולות. לא כדאי להעמיס על הגוף משקל בתקופה הפוברטטית (הזמן בו מתפתחות הבלוטות).

– למה כפורטאי צריך להתאמן במכון כושר, הוא לא מתאמן מספיק?

קח לדוגמה שחקן כדורגל. כדורגלן הוא גם אתלט. צריכים להיות חזקים. במיוחד הכדורגלנים בישראל. כשבאות קבוצות מחו"ל, אנחנו נראים לידם כמו תרנגולים. נפרורים כאלו. רק אולי שלמה שירזי, אלי דריקס ואלי יאני הם דוגמא קלאסית לאיך שכדורגלן צריך להראות. רגל זה רגל. ניתקל ולא נופל. כך צריך להיות! הכדורגלנים הישראלים נופלים בתיקולים, הכדור נשאר אצל היריבים, הם מתפלאים למה ומבקשים אחר־כך פאול...

– על איזה מינון שבועי באימונים אתה ממליץ?

פעמיים בשבוע זה אידיאלי.

– מה עדיף, להרים משקולת כבדה פעמים מעטות, או משקולת קלה פעמים רבות?

האפשרות השניה עדיפה, משום שהיא מאפשרת לגוף לפתח כושר סיבולת גבוה.

– כשהשרירים מתנוונים, הם גדלים על חשבון השומן?

לא. השרירים גדלים בלי קשר לשומן. כל מאמץ, וביחוד מאמץ באופן סדיר, גורם להתרחבותם. כשמתאמנים במשקולות, בד"כ חילוף מהאנרגיה מסופקת ע"י שריפת שומן. משום־כך, אנשים שמתאמנים במכון באופן סדיר, הופכים ל„רזים" מבחינת כמות השומן, למרות שהוסיפו משקל, ע"י התרחבות השרירים.

– גם הלב מתרחב כתוצאה ממאמץ יתר?

כן. הלב הוא שריר.

– הרמת משקולות מתאימה גם לנשים?

זו שאלה של אסתטיקה, עניין של טעם. יכול להיות שישנם גברים שאוהבים נשים שריריות. ראיתי נשים שעשו פיתוח גוף, ולדעתי, זה קילקל להן את הצורה.

– מה לאכול בתקופה בה עוסקים בפיתוח הגוף?

צריך לאכול הרבה ויטמינים ומינראלים. הגוף מזיע בזמן המאמץ, ויחד עם הזיעה מופרשים מינראלים, שחובה להחזירם לגוף. חוץ מזה, השרירים זקוקים להלבונים. את המרכיבים הנ"ל ניתן למצוא בפירות, ירקות, חלב ובשר.

– איזה ציון היית נותן לרמת הפיקוח הרפואי על מכוני פיתוח הגוף בישראל?

– פחות מאפס!

בעמוד 4: בעבר התאמנו בזה רק בחורים „כדי שיוכלו ללכת מכות", אבל כיום גם נשים מתעניינות בזה. באות „לתפוס כושר". (בתצלום מימין של דפנה קצור, נמרוד דרייפוס ותניכה). למעלה משמאל: מרים משקולות במכון אירופי (תצלום „גאמא"). בעמוד 5: יש מכונים שמשלבים בפעילות הכושר גם מחול אירובי (תצלום: עדי אבישי)

מחירים

שם המכון	עיר	מחיר
„איתן"	ר"ג	80 ש"ח לחודש
„המרכז האירובי"	ת"א	90 ש"ח ל־3 חודשים
„מכון גדי"	ת"א	50 ש"ח לחודש
„מכון הארי"	ת"א	150 ש"ח ל־3 חודשים
„מכון מוצפי"	ר"ג	45 ש"ח לחודש
„שאול שמשון"	חולון	50 ש"ח לחודש
„מכון שמשון"	חיפה	44 ש"ח לנוער, 50 לבוגר לחודש
„מרכז הבריאות"	הרצליה	490 ש"ח ל־6 חודשים

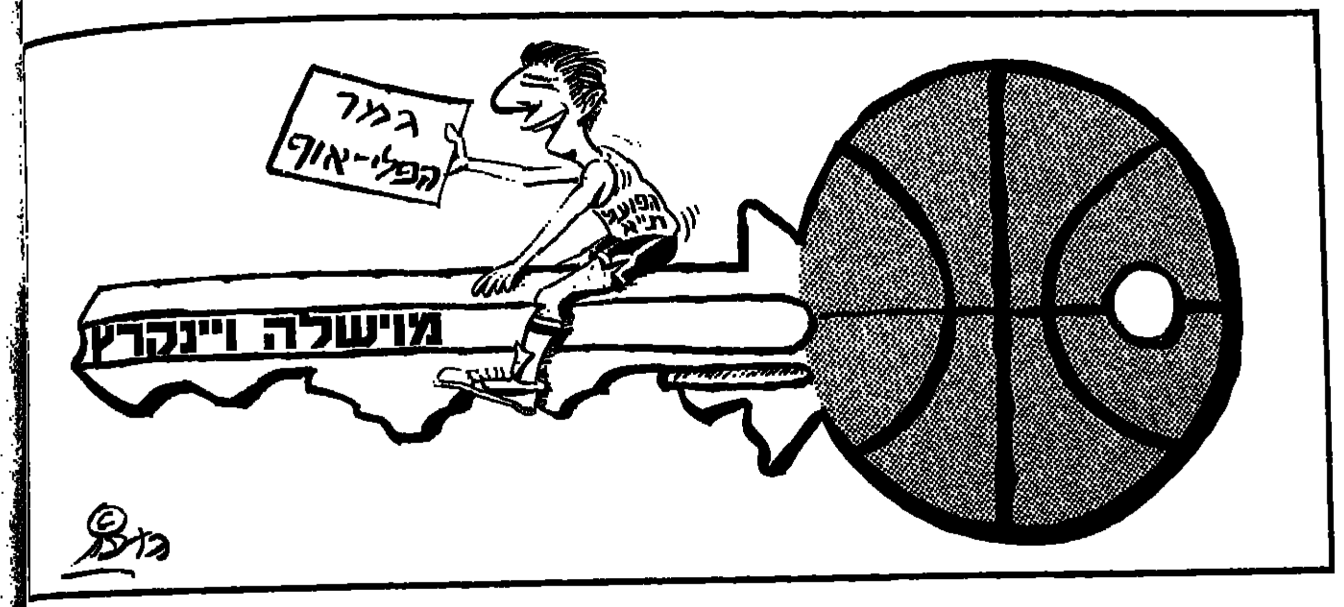

הפוליטיקה של אולימפיאדת סיאול

ד"ר אוריאל זמרי*

ח"י חודשים לפני מועד המישחקים האולימפיים בסיאול 88', מכריז עתה הוועד האולימפי הבינלאומי השכם והערב כי הוא סמוך ובטוח שהמישחקים יהיו הראשונים מאז 1964, שלא יידעו חרם או אפילו איום בחרם. אבל המציאות רחוקה מלהיות כה וורודה כפי שהועד הבין־לאומי מנסה לתאר אותה.

הסכנה הפוליטית העיקרית נשקפת למישחקי סיאול מצידה של צפון־קוריאה הקומוניסטית. הוועד האולימפי הבינלאומי גילה באחרונה תקיפות כלפי שכנתה של המדינה המאורחת, אבל ספק רב אם אכן יוכל להתמיד בעמדה תקיפה זו.

הבעיות הפוליטיות של מישחקי סיאול החלו כאשר צפון־קוריאה תבעה במפגיע, כי מחציתה של תוכנית האירועים תיערך על אדמתה. לאחר משא ומתן ממושך וקשה, מציע כיום הוועד האולימפי הבינלאומי לקיים על אדמת הצפון את תחרויות טניס־השולחן והקשתות וכן כמה מישחקי כדורגל בשלבים המוקדמים של הטורניר האולימפי וכן את הזינוק למירוץ הכבישים באופניים (שמיועד להסתיים בסיאול).

מאחר שצפון קוריאה לא ניאותה לקבל הצעה זאת, הציג לה הוועד האולימפי הבינלאומי אולטימטום, שיפקע ב־17 בספטמבר השנה – הווה אומר: שנה אחת בדיוק לפני מועד פתיחת האולימפיאדה. באולטימטום נאמר, כי במידה שצפון קוריאה לא תקבל את הצעת הוועד הבינלאומי, יועתקו כל התחרויות המתוכננות לדרום קוריאה והצפון לא יזכה בשום נתח מ„העוגה".

אבל מצב הדברים איננו כה פשוט. ניסיון העבר מלמד כי צפון־קוריאה מסוגלת לארגן אי שקט בבירתה של דרום קוריאה ואף לבצע בה פעולות טירור. הדגמה מוחשית ביותר לכך, ניתנה כאשר התפוצץ מטען נפץ בנמל התעופה הבינלאומי של סיאול. חמישה אנשים נהרגו. ההתפוצצות אירעה ביום בו החלו להגיע המשלחות למישחקי־אסיה, שנערכו בסתיו שעבר בסיאול.

יחד עם זאת, יש לציין כי לעמדתה ולמעשיה של צפון־קוריאה, לא מובטחת תמיכה אוטומטית של כל המדינות הקומוניסטיות. מועצת שרי הספורט של הגוש הקומוניסטי, שהתכנסה בסתיו שעבר בהאנוי, הביעה אמנם, כצפוי, תמיכה בדרישותיה של בת הברית הקוריאנית, אבל לא היתה זאת תמיכה בלתי מסוייגת. עובדה היא, כי המועצה לא נקטה בצעד של איום בחרם, כפי שדרשה ממנה צפון־קוריאה.

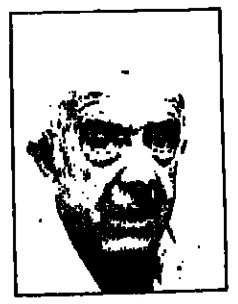
ד"ר אוריאל זמרי: טכסיס פוליטי

למעשה, התייצבו רק המדינות הקומוניסטיות האסיאניות (למעט סין, שאיננה משתתפת בגוף הזה), ללא סייג מאחורי תביעותיה של פיונג־יאנג וגם כיום נראה כי במידה שנשקפת סכנת חרם למשחקי סיאול, הרי הסכנה צפויה רק מצד מדינות אלו.

כיום ידוע שכבר בעת הטלת החרם על המשחקים האולימפיים בלוס־אנג'לס, בשנת 1984, נתקלה ברית־המועצות בהסתייגויות רבות מצד בנות בריתה האירופיות וספק רב אם היא תנסה לארגן חרם שני ברציפות על המישחקים האולימפיים. אפילו מזרח־גרמניה העזה להביע לא מכבר את הסתייגויותיה בנידון ואף עשתה זאת בפומבי. לאור עובדה זו, נראה שהסיכויים לחרם אירופי על סיאול הם אכן מיזעריים. מה עוד שברית־המועצות שואפת לקיים את מישחקי החורף האולימפיים, בשנת 1994 בלנינגרד, ומקום עריכתם של המישחקים הללו, ייקבע בעת אולימפיאדת סיאול.

דומה מאד הוא מצבה של הרפובליקה העממית של סין. זו ניראת כמעוניינת לנקוט בכל הצעדים האפשריים כדי להבטיח לעצמה את אירוח המשחקים האולימפיים של שנת 2000, שיפתחו את המאה ה־21, בבירתה, בייג'ינג (פקינג) – וזאת במקום להפגין סולידריות עם שכנתה, צפון־קוריאה. חרם סיני על משחקי סיאול 88', לא נראה באופק וממילא ניטל העוקץ מכל איום נוכחי של המדינות הקומוניסטיות האסיאניות.

מכל האמור לעיל לא משתמע שאין בכוחה של צפון־קוריאה לחבל במישחקים האולימפיים של סיאול (תרתי משמע). פיונג־יאנג בהחלט מסוגלת לכך, כשלעצמה – ולכן יש המעריכים כי לא תהיה לוועד האולימפי הבינלאומי ברירה אלא לצעוד צעד נוסף, ולו אף קטן, לקראת דרישותיה של צפון־קוריאה. אם צעד כזה יספק את הקומוניסטים – זאת קשה להעריך היום, מה עוד שהקשיים הנוכחיים אינם מתמקדים רק בהיקף התחרויות שייערכו על אדמת צפון־קוריאה.

לא פחות קריטית היא בעיית היתרי הכניסה לצפון־קוריאה. הוועד האולימפי הבינלאומי תובע שהיתר כזה יינתן אוטומאטית לכל בעל תעודת זהות אולימפית (שמונפקת למשתתפים באולימפיאדה, כולל עתונאים שבאים לסקרה) ואילו צפון־קוריאה מעוניינת להגביל את כניסת הזרים לתחומה ולפקח עליהם במידת האפשר.

אם כי נותרו עוד 18 חודשים בלבד עד מועד המישחקים האולימפיים בסיאול, לא ניתן איפוא כיום לקבוע בפסקנות את הצפוי למישחקים ואת מה שעשוי או עלול להתרחש בהם. למצב זה תורם לא מעט גם השקט הפוליטי הפנימי בדרום־קוריאה, שמוצא ביטויו בהפגנות תכופות ומעשי אלימות נגד המשטר הרודני במדינה.

על מנת להכריז כי במישחקי סיאול תשרור שלווה אולימפית, דרוש אופטימיות קיצוני – ולהכרזות הוועד האולימפי הבינלאומי, ברוח זו, יש להתייחס כאל טכסיס פוליטי. ■

* המחבר הוא ההיסטוריון־ספורט, מראשי מכון וינגייט ומומחה בעל שם עולמי בתחום הפוליטי של הספורט הבין־לאומי.

טובי פולק

כבר ב־69' היתה כאן נבחרת גרמנית

בחודש מארס 1969 הגיעה ארצה נבחרת הנוער של מערב־גרמניה. סוף שנות ה־60, חשוב לזכור, האווירה היתה שונה לא במעט מזו היום. ההתאחדות ביקשה בכל פה שלא לקרוא אז לילד בשמו. „קבוצה של שחקני נוער מצטיינים מהליגה הגרמנית הראשונה" – קראו לזה אז. גם את שני משחקי האימון, מול נבחרת הנוער הישראלית, דחקו לוויניגייט, מחשש לרעש ציבורי.

– אמציה לבקוביץ', היית אז עוזרו של שפר באימון אותה נבחרת; איזו מין נבחרת גרמנית ניקרה אז?

זו היתה נבחרת הנוער הרישמית של מערב־גרמני, עד גיל 18, הגם שלא קראו לה כך. הם שיחקו כמו שמשחקת נבחרת נוער של גרמניה.

– היו שם שמות שכדאי היה לזכור?

איזו שאלה! – שחקנים כריינר בונהוף, פאול ברייטנר, אולי האנס... זה מספיק? גם המאמן אז היה שם דבר, אודו לאטק. זה בדיוק השלד שעליו נבנתה הנבחרת הגרמנית אשר זכתה בגביע העולם ב־1974.

– ואצלנו, יש את מי לזכור מאז?

היו אז שמות כדמתי, שלום שוורץ, מאיר ברד ועוד. היתה תקופה יפה אז, לכדורגל הישראלי, כמו גם הגרמני. ■

אמציה לבקוביץ': ב־69', במחתרת, היו שמות גדולים

שבתאי לוי: השיטה לא נתנה לי להבקיע

ידיעה צנועה בשולי החדשות על הדחתו של מאמן הפועל תל־אביב, דוד שוייצר, בשבת האחרונה – סיפרה על כך שחלוצה הוותיק של הפועל, שבתאי לוי, 26, החליט לפרוש מקבוצתו בתום העונה הנוכחית. „נוצרו תנאים בהם לא אוכל לתרום יותר לקבוצה, והקבוצה לא תוכל להפיק ממני יותר ממה שהיא מפיקה היום" – היתה רוח הציטוט של שאבי.

– שאבי, בלי קשר לדוביד; והאם בסוף העונה ייגמר הרומן עם הפועל?

זו ההרגשה שלי היום. אני מרגיש שהשידוך עם בין הקבוצה לביני לא עולה יפה, וחבל על עוגמת הנפש של כל הצדדים.

– אחרי עונת השיא, אליפות עם הפועל וסיני ב־81', בה הצלחת להבקיע 17 שערים, כמעט נעלמת.

זה לא מדויק. מאז ועד היום, היתה גם עונה בה הבקעתי 12 שערים, ובסיכום הכולל אני מוביל בכמות השערים שהבקיע שחקן בהפועל, יותר מכל אחד אחר בקבוצה.

– אבל בכל זאת, משהו לא הולך, מאז 81'

זה נכון, אבל לא רק לגבי. הצורה בה משחקת הפועל ת"א כבר לא מעט שנים, לא מאפשרת לחלוצים להבקיע. מדובר בי ובחלוצים של הקבוצה מבית, גם אלה שנרכשו מבחוץ. משהו, לא ברור לי בדיוק מה – לא נותן לנו להתבטא.

– ואם ללכת, לאן?

קודם כל, שרק יתנו לי ללכת. זה לא מובטח. אם כן – הייתי רוצה קבוצה סולידית, עם הרבה פחות רעש תיקשורתי מזה שיש בהפועל. לא רוצה להכנס לשמות, אבל קבוצה צנועה, עם יומרות על־פי גודלה האמיתי – תתאים לי בשביל לנסות ולחזור לעצמי. ■

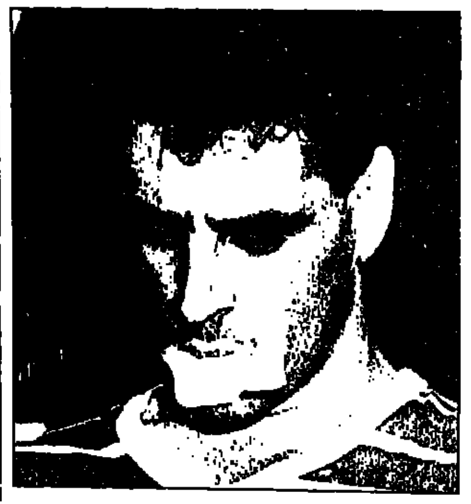
שבתאי לוי: רוצה קבוצה סולידית

אלי לנדא, „אופיר־טורס": הכרטיסים נחטפו כמו לחמניות

יש להם בעייה, לאנשי חברות הנסיעות, ערב משחקי הגמר על גביע אירופה לאלופות. בעיקר ובמיוחד כשמכבי בתמונה. איך מצליחים לתפוס את השור בקרניו, להבטיח את מכירת כל הכרטיסים וחבילות התיור, בלי ליפול עם סטוק שלם שלא יימכר לעולם.

– אלי לנדא, מנהל שיווק בחברת „אופיר־טורס"; עוד יש על מה לדבר?

איפה... למשחק הגמר בלוזאן הובאו משווייץ 2,500 כרטיסי כניסה, וכולם חולקו וכבר נחטפו בימים הראשונים בהם פורסמו חבילות התיור שלנו.

– דובר על כ־2 מיליון דולר שיוציאו הישראלים על הפרוייקט הזה; זה מדויק?

אינני יודע את התחשיב כולו, כיוון שכמה חברות עוסקות בנושא. עניינית – זה לא נראה לי מוגזם. מחירה של חבילת תיור ממוצעת מגיע לסדר גודל של כ־600 – 800 דולר, תלוי במועד הטיסה ובמספר הלילות שהרוכש ירצה לשהות באירופה, כך שאת החשבון הכולל יכול כל אחד לעשות לבד.

– אם הניקוש היה כל־כך היסטרי, אז מדוע לא ניסתם, אתם והחברות האחרות, להעלות את ההיצע?

זה לא תלוי בנו. אנו תלויים בלעדית בכמות הכרטיסים שמגיעה מאירופה. 2,500 כרטיסים זה לא הרבה. ■

משהו בעניין זכות הציבור לנחש

מה להגיד, עדי הדר, שלא בטובתו, בשבת האחרונה כמעט עשה את השבוע, אם לא את החודש – לרבים וטובים. החצי טעות שלו, עם שריקת הסיום של המשחק בטוברוק בין בית"ר נתניה לבית"ר ירושלים, הרעידה הרבה לבבות של שחקני וחובבי הליגה הלאומית. הכל כבר החלו בחישוב סיכויי בית"ר ירושלים ובני־יהודה במאבק האליפות המתחדש.

אבל לא בעדי הדר או ב„שירים ושערים" עסקינן. לא זה הנושא, לא מפני שהוא איננו חשוב, אלא מכיוון שככל אדם אחר, גם לכתב רדיו מותר לטעות מפעם לפעם. הפרשה בהא הידיעה של אותו שידור ומשחק אומללים בנתניה, שייכת בלעדית לאנשי הספורטוטו. מה שהם עשו, מבחינת זכות הציבור לניחוש הוגן, הוא פשוט בלתי נסלח. מה זה להוציא קבוצת ליגה לאומית מטופס המשחקים? איזה מין דבר זה? דומה שמאז התמסד הטוטו כך ששמונת המשחקים הראשונים שייכים בלעדית ללאומית – לא הוצאה קבוצה בבזאת ברוטאליות מרשימת הניחושים.

אז מה אם נתניה הפכה לבשר התותחים של קבוצות הליגה? אז מה אם אפשר ללכת באנקר על משחק אחד מתוך 14 – זה נגד החוק? זה לא מוסרי? אנשי הטוטו – אשר מעל לכל חוששים כנראה מניחוש יתר בשבת ממוצעת (ראה עניין „צריך לנחש רק 14...") – החליטו שאסור להקל על ציבור המנחשים, והרחיקו את בית"ר נתניה מהליגה הלאומית עוד בטרם הסתיימה העונה רשמית.

אין לי, באמת שאין לי דבר וחצי דבר נגד בית"ר ירושלים ו/או ציבור אוהדיה המתרחב. אפילו אשמח אם היא תיקח סוף־סוף אליפות. אבל רק בשביל לראות את פרצופיהם של אנשי הטוטו ביום ראשון בבוקר – היה נחמד אילו טעותו של עדי הדר היתה עובדה מוגמרת, ובית"ר נתניה היתה יוצאת מנצחת מהמאבק מורט העצבים בשבת. רק בשביל לראות את פרצופיהם הנדהמים ביום שאחרי. ■

אבי מלר

שוייצר עבר את הגבול

סוף הדרך של דוד שווייצר בהפועל ת"א היה מפתיע. המאמן המצליח ביותר בכדורגל הישראלי יצר סביבו, במרוצת השנים, את הרושם כי לעולם חוסן. והנה, גם בארזים נפלה השלהבת – והוכיחה לדעתי בפעם המי יודע כמה כי גם בכדורגל חיים ומוות הם לפעמים ביד הלשון יותר מאשר בסיבובי הכדור.

עתה כבר ידוע כי ההתבטאויות של שווייצר לאחר ההפסד בדרבי הגביע (1-2) תידרדו עד אין־דרך־חזרה את משבר האמון בינו לשחקניו. המשפט שעשה את מירב הנזק, ואשר אליו אני מבקש להתייחס בנפרד, היה „מה שזאנה עשה יותר גרוע מבגידה" – התגובה של דוביד לאחר ששתי שגיאות של בלמו יוסי זאנה גרמו בדיעבד להפסד.

אני סבור שמה שיוסי זאנה עשה בדרבי לא מגיע אפילו לקרסולי הקרסוליים של בגידה, אבל מה שהירשה לעצמו דוביד לומר, מתקרב בהחלט לאחת מן ההאשמות המזעזעות, חמורות וגועליות שהושמעו אי־פעם בכדורגל הישראלי.

אמת, הכדורגל שלנו הוא ג'ונגל פראי, שבו כמעט הכל מותר – והכל מתרחש. אבל אפילו בתוך המדמנה הזו פרץ הפעם שווייצר את הגבולות. יותר גרוע מבגידה?! מה בסך־הכל עשה יוסי זאנה? הוא פשוט לא מילא את תפקידו כראוי. היה לו יום שחור בעבודה, כמו שיש לכל אחד ואחד מאיתנו, בכל המגזרים, מדי פעם בפעם. מישהו, כולל שווייצר, מעלה בדעתו שזאנה עשה את שעשה (שער עצמי והכשלת דריקס ברחבה) בכוונה תחילה?

למען האמת, הייתי עובר לסדר היום על דברים איומים אלו של שווייצר, לו נאמרו אך ורק אחרי המשחק, בלהט אווירת ההפסד והטחת ההאשמות הנפוצה אצלנו כל־כך בחדרי ההלבשה. אז אפשר היה לקטלג את הציטוט ההוא כעידנא דריתחא, כשוט שבו רוצה המאמן לדרבן את הכדורגלן לקראת המשימות הבאות.

אבל לא. דוד שווייצר חזר על הדברים הללו בראיונות בכלי התקשורת ב־24 השעות שאחרי הדרבי התל־אביבי בגביע. היה לו זמן להרגע, לעכל את האירועים, לנתח את הכשלון הקבוצתי שזאנה היה רק חלק ממנו, ולברור כל מילה. אין איפוא שום תירוץ בעולם המצדיק התבטאות שכזו, ירידה לתת־רמה שכזו, והגדשת הסאה [illegible] היא שהביאה עליו את הר־הגעש [illegible] מליבות שחקניו באסיפה של שבוע [illegible] ובעקבותיו את ההליכה הביתה.

יש גם אספקט חינוכי מעודד [illegible] ששווייצר שילם השבוע לא רק את [illegible] הכשלונות המקצועיים כי אם את [illegible] השתלחויות לשוניות חסרות־רסן [illegible] כלפי שחקנים. אולי יקחו עכשיו [illegible] ומנהלים בערבות הפרא של הליגה [illegible] דוגמה מן המקרה ויברור מילות[illegible] בקפדנות יתר לפני שהם יורים ללא [illegible] לכל הכיוונים.

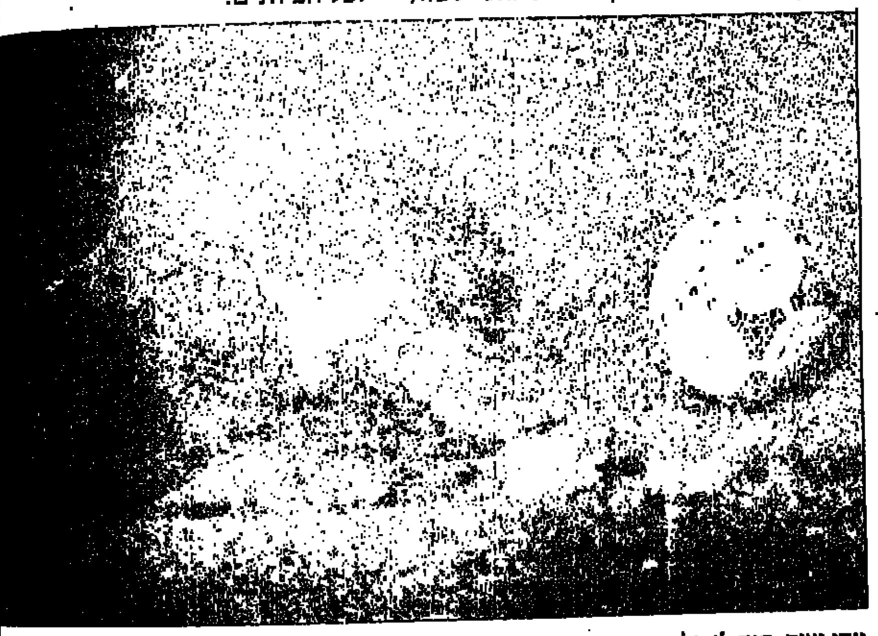
יוסי זאנה: היה לו יום שחור בעבודה (צילם: עדי אבישי)

אגדה פיקנטית

היה היה כדורגלן מוכשר ויומרני, שנולד בארץ צבריה, ורביד פיקנטי שמו. לאחר שנים יפות ונאות בעמדת המגן השמאלי, בקבוצתו אשר על חוף הים־התיכון, ואפילו מספר הופעות מרשימות במדי הנבחרת, חשקה נפשו של רביד ביציאה אלי תרבויות זרות ומעשירות. למעשה, לא היה פיקנטי בטוח כל־כך ביכולתו ובבשלותו להצליח מעבר לים, אבל דורשי טובתו כבר עשו את מלאכת השכנוע הנחוצה – ובחורנו נעתר והתכונן למשימה.

עם הגיעו לארץ המובטחת, גילה פיקנטי להפתעתו כי גם כאן אמנם הכדור עגול, אך כאן גם מסתיימת ההשוואה בין מה שהוא היה מורגל בו בצבריה, למה שציפה לו בארץ הבירה והנקניקיות. חבלי הקליטה של רביד היו איפוא ארוכים, ולמזלו הרע החלו להתפתל ולכרוך עצמם סביבו. נסיונות נואשים של ידידיו לעודדו – ולעזור לו בלימוד השפה המקומית – העלו תועלת זמנית בהחלט, ובסופו של דבר לא צלחו. לאחר כמעט שנה הוברר לפיקנטי וחבר יועציו כי אין ברירה אלא לוותר על השפה ולחזור לשפת הים.

המעבר לצבריה נעשה, כרגיל, בשיא החלקלקות והמיומנות. טפסים וכספים החליפו ידיים, ופיקנטי שב למולדתו, אלא שהפעם לחופים שונים במקצת: היהלומים הנוצצים – שבשערם חל פיחות מסוים – לא יכלו להרשות לעצמם לשוב ולקבל את אבן הספיר. פיקנטי הלך איפוא להיכן שמזג האויר מתאים למעילו – למועדון שהסכים לשלם – הפועל גבעת־ספרינג.

ספרינג, ספרינג, המעבר לא היה מרווה ומרענן כלל וכלל. בפעם השניה תוך זמן קצר גילה פיקנטי, להפתעתו, כי התאקלמות במועדון חדש דורשת מנטליות מסויימת, גם אם אתה מחזיק באותו לאום, ושפת האם של המקום שגורה בפיך. אט־אט הפך הבית החדש להיכל בלהות. והגרוע מכל: פיקנטי לא הצליח לשחזר ולו קורטוב מן היכולת שבזמנו הובילה אותו לחאמין בסיכוייו בעולם הגדול.

במצב נכאים שכזה, היו לפתע לפיקנטי רגעים בהם הדיכדוך של חו"ל נראה לו כשמחת בית השואבה לעומת הייאוש של שדה הפרחים אליו הגיע. כדרכו, תינה רביד את צרותיו ומצוקותיו בפני רעיו וידידיו, ובמיוחד שוחרי טובתו, וכדרכם, הם לא נמצאו דלים ברעיונות ופתרונות. אדרבא, התכנית הבאה היתה מתוחכמת ונועזת מכל קודמותיה.

כעבור יומיים־שלושה נדהמו הצרכנים המכורים של מדורי הספורט של צבריה, כאשר לאורכם ורוחבם של העיתונים צוטטו דברי כפירה של פיקנטי במשו[illegible] האמור לספק לו את פרנסתו ולחמו. בחד[illegible] ההלבשה בשדה פרחים אכן רעש[illegible] הסיפים. הכל רעש וגעש והמועדון הצב[illegible] הגאה שבכל סיטואציה אחרת היה מס[illegible] להודות בכשלונו, ולהעניק לרביד שחרור מהיר שמח להחזיר לפיקנטי כגמולו ושילח אותו החוצה בחמת זעם. וראה זה פלא: שני הצדדים היו מבסוטים.

רביד פיקנטי לא ידע את נפשו מרוב אושר כאשר התברר לו אז כי שמעו הגיע בעזרת אוהביו כמובן, עד למעבר לקרי[illegible] המלכה, וכי מועדון כדורגל אחד שם, מפ[illegible] לפשפש בשק כשרונותיו חרף מעללי[illegible] הלא־כל־כך זוהרים מאז החלו נדודיו. אבל הגלגל המשיך להסתובב באותו כיוון: [illegible] הנסיעות שולם אמנם, אך הכרטיס [illegible] נקנה באותה מהירות. לא, תודה, אמרו [illegible] המארחים, וכדרכם הנימוסית הוסיפו „[illegible] בפעם הבאה".

חזר פיקנטי עצוב וכואב, ולאחר [illegible] של בדידות קיבל את עצת רעיו, התנצל[illegible] ושב לרעות בשדה הפרחים.

אבל לא כמו באגדות, אין סיפורו מסתיים ב„חי שם באושר עד עצם היום הזה". אדרבא, הפיקנטי שבאגדה[illegible] הפיקנטיות הוא שלמרות נפתולי[illegible] ופתלתוליה נראה שהוא רק בהתחלה. ■

על הכוונות

ארז קופמן

גורדנה: מבקיע שער הנצחון השבוע

שירזי: נושף מאחור

בן־טובים: חשיבותו של נסיון

אייזנברג: הנסיגה החלה אחרי אוקיאניה

12 תוצאות התיקו שהשיגה בני־יהודה העונה הם הסיבות לכך שהקבוצה שלא נוצחה ב־21 מחזורי־ליגה נמצאת רק במקום השני ■ הבעיות שנחשפו בה: יש חוליית־מגישים ובונים בלבד ויש חוליית מבקיעים בלבד; בעיית־הבעיות: השלישיה אייזנברג – שירזי – גורדנה. האהבה אינה שורה ביניהם

הם נכנסו לחדר ההלבשה באיצטדיון „גאון" כשחיוך על פניהם. חיבוקים ובדיחות מילאו מיד את החדר. הטרנזיסטור המוגבר בישר על 1–1, כמה דקות לסיום המשחק בית"ר נתניה – בית"ר ירושלים. בחדר ההלבשה העליז, לאחר הנצחון 1–0 על יפו, חישבו בתוך עשירית שניה שהפער עם ירושלים, הראשונה, צומצם ל„רק 5 נקודות". „נו איציק, עכשיו תדבר על אליפות", נשאל המאמן יצחק שניאור. כהרגלו בקודש, ענה: „כשאוביל אני את הטבלה, תשאלו" והסתיר חיוך קטן ומרוצה בזווית פיו. שחקני בני־יהודה חייכו מאחוריו.

לחמש דקות הרגשת שלפניך קבוצה מגובשת ונלהבת המכירה במשימתה: לרוץ קדימה ולא להעצר ואולי לגמור... (את המילה החסרה לא אמרו בחדר). פתאום זעק עדי הדר, שודר „שירים ושערים", כי נתניה ניצחה בדרבי הבית"רי ורחש אי האמונה שעבר בחדר הפך לסידרת חיבוקים חדשה. פתאום רק 4 הפרש. שניאור נשאר קפוא פנים. עברה דקה והרדיו הודה בטעותו. ירושלים ניצחה. שניאור הניד ראשו כמה פעמים. בלי להשתמש במילים היה ברור שאמר „אמרתי לכם". הקרניבל סביבו הפך לשקט מתוח ועצבני, לא זה שמאפיין אווירת 10 דקות לאחר נצחון ליגה.

פחד מציפיות מוגזמות

זה בדיוק מה שקרה לה העונה לבני־יהודה שבעידודו הנמרץ של שניאור, אינה מוכנה להצהיר על כוונות אליפות. הפחד מציפיות מוגזמות ומנפילה לאחר התנפצותן, מנעו ממנה, עוד בשלב יותר מוקדם, לאיים יותר על בית"ר ירושלים, לשדר את מסר ההתחדשות של נציגת שכונת התקווה, ההולכת חזק על הצמרת, שיש לפחוד ממנה. אבל ההוכים החליטו לשוט על מים נינוחים. דיבורים – בעתיד. ההווה שייך לירושלים.

בהרבה מובנים בני־יהודה היא קבוצת ליגה אפורה וחסרת ברק. הצלחתה בשנתיים האחרונות ניתן ליחס לאפרוריות הליגה; אך בכך יעשה לה עוול. בשכונה בונים בשנתיים האחרונות, מאז נחת שם שניאור, את הקבוצה ומעצבים אותה על התאמה למגרשה הקטן והנוק הקהל, על סגנון אופייני ומותאם לסוג השחקנים שברשותה ועל שקט תעשייתי, רחוק מהכותרות.

קשה לשחק בשכונה ואין הדבר קשור לקהלה שכבר התבגר. הקבוצה מתבססת על צפיפות הגובלת ברוויה מאחור וכשזו מלווה במשחק נייד חזק ובלחימה חסרת פשרות, קשה להגיע לשערה. לשם כך זקוקה יריבתה לשחקנים רבים שייצאו מהפלונטרים הצפופים של בני־יהודה, בראבל פאסים ובהגבהה לרחבה. ואז, במגרש שבו כל בעיטה חזקה מגיעה לרחבה מנגד, נחשפת היריבה לתעלולים ולמהירות ההתקפה המהירה בליגה. על קצה המזלג – זה המתכון למקום השני.

אין הדברים באים להמעיט מערך השיטה. יש המבקרים את יופיה, אבל אין מתכחשים ליעילותה. אך מדוע הקבוצה, שלא נוצחה ב־21 מחזורים (שיא תופח), נמצאת שבע נקודות מהפליסגה? – בגלל 12 תוצאות תיקו שמהוות הפסד אחד גדול. לא סתם ביקרו קשות, את התקפתה העונה. הפער היה יכול להיות קטן בהרבה. במקום זאת ממשיכים שם להתרתח כשעדיין מכנים אותה „קבוצה של 1–0, ולא יותר".

בני־יהודה כבשה 29 שערים העונה – בהעדר מבקיע דומיננטי. שלא כבעבר, התחלקו כל החלוצים – דוד גורדנה (6), משה אייזנברג (5), חזי שירזי (5) ובן־טובים (4) – ברוב עוגת הכיבושים. הקישור לא היה דומיננטי בהבקעות. בשכונה יש חוליית מגישים וחוליית מבקיעים. הבעיה (ויש רבות שמוכנות לסגנות ולבעיה כזאת) היא ההתקפה. לאחר שחזר מטורניר הנוער באוקיאניה היתה הנפילה אצל אייזנברג כואבת מאוד, לגביו ולגבי מי שרצה למלא את ארון התארים. אייזנברג, בלהוט ועצבני, איבד את אדרת המבקיע לגורדנה. גם שירזי התדפק מאחוריו. השלישיה הזו היא סיפור מענין מאוד בפני עצמה. כשמדברים על „בעיה" מדברים על השלושה.

שלושתם חלוצים מהירים מטיבעם. אייזנברג מוליך הכדור הטוב שביניהם. כולם אוהבים את המשחק באגפים וקשה לקבוצה (ובמיוחד כשרק שניים בהרכב) לאבד לטובתם את משחק הרחבה. הטקטיקה של שניאור, לפיה יקבלו כדורים ארוכים ומדוייקים (לאחר שבירת התקפת היריב ע"י הקישור הדינאמי והלוחם), עודדה אותם לאהבת הקווים. כולם מצטיינים בהטעיות, בתיחכום. לוקים בחוסנם ובגובהם (לכן חוסר היעילות בקרנות, שבהן לא עולים הבלמים). הליקויים האחרונים בולטים כשהכדור נכנס לרחבה. אהוד בן־טובים הגבוה, מתקשה בגילו לרוץ לרחבה כדי לחלק בהגבהות את כדורי הגובה לחלוציו הזריזים והנמוכים.

בעיה נוספת: אי האהבה הגדולה שבין השלושה. תוצאותיה, אנוכיות בולטת, נראים היטב על המגרש. סלמן הנמרץ, שלא עושה חשבונות, צרח משהו לכיוון שניאור בהפסד בגביע, כשאייזנברג בעט מ־25 מטר כדור קשה לשער בית"ר ירושלים ולא מסרו ימינה לגורדנה החופשי. האחרון, שתפס הרבה מיוקרת אייזנברג בהיותו שחקן רחבה טוב ממנו, הגיב במבט חורר בחברו לחוד. מה אמר סלמן ומה חשב גורדנה, זו חלק מ„בעיית" בני־יהודה שהשלימה עם המקום השני ותריסר התיקו שהשיגה.

חוליית המגישים כוללת את מישל דיין ואייל חיים במרכז, דוד סלמן, קשר־מגן, בימין ומשה עלו משמאל. סלמן הנלהב מהווה עורק חשוב לזרימת הכדורים קדימה. לעיתים שוגה בכידרורים לא מהוקצעים, אבל תנועתו וכוחו מביאים אליו הרבה כדורים. דיין הוא סיפור הצלחה. התנועה הבלתי פוסקת שלו ורצונו לעזור בכישרון כידרורו ובעיקר באהבת משחק הצוות שלו, עשוהו למנהיג. בן־טובים, עדיין המלך, עוזר לו בקישור בהבנת המשחק ובנסיונו הרב.

ליקויי ההגנה

כבחינת אחרון־אחרון לבני־יהודה אין הגנה טובה במיוחד. השוער אסייג בולט כמשחק הגובה ובאומץ ליבו, אך לוקה בזריזותו. סגל, הבלם הקדמי, שומר טוב בכדורי גובה, אך בינוני מול משחק קרקע של יריביו, החורג מהאגפים הקשים לתימרון. סלמן מימין מבסס הגנתו על נסיונו וכוחו, אך הוא בבעיה באחד־על־אחד עם חלוץ טכני. לעלו, משמאל, יתרון גובה על יריביו למשחק הקו, אבל רגלים ארוכות, שלא מוצאות את מיקומם במשחק צפוף.

ירון אריך, הבלם והמנהיג מאחור (נמרץ מרי), הוא תופעה שמתלבשת ככפפה על סגנון המשחק של שניאור (ולהיפך). מתקשה במשחק טכני, אך משחק ראשו והאימתניות שלו בתנועת החיתוך המפורסמת לכדורים (עם הנפות הידיים לצדדים) של מגן אחרון מול החלוץ המאיים, הצילו את השכונה פעמים רבות, העונה. כתחנה אחרונה במשחק צפוף, בו עוזרים הקשרים (אייל חיים ואבינועם מליחי במיוחד) מאחור ומונעים כשלונות מול חלוצים טכניים, אריך מרגיש טוב מאוד.

הבעיה מתחילה במגרשים גדולים (6 מ־9 הנצחונות הושגו בבית), שם יש יתרון לחלוץ טכני והגנת בני־יהודה לא תמיד בטוחה בעצמה (אין תרגילי נבדל; בשכונה אין בהם צורך). פתאום יש חשיבות למשחק מתוכנן המוביל את הכדור לרחבת היריב בצירופים שסופם מבחן המיקום והיכולת להתבטא ברחבת ה־16 ובהתמודדות על כדורי גובה.

בשכונת התקווה מרוצים מהתוצאות. רואים בהן הישג, מי שרואה את יריבותיה בצמרת ונסיגת האיכות המתחילה לכרסם בממלכה הירושלמית, מבין שעם גישה שונה ועבודה על כמה חוליים בני־יפו (במיוחד במשחק חוץ) אפשר להשיג יותר ולצפות ליותר. לא בכדי נצאת הקבוצה שעדיין לא נוצחה, רק במקום השני. ■

חביב הקהל

יוסי לוי

השימוש במשחק המלים „מלכה – מלך" קרץ למדורי הספורט הרבה לפני שכבש סמי מלכה את שער הנצחון לרישתה של בני־יהודה והעלה בשבוע שעבר את בית"ר ירושלים לרבע גמר גביע המדינה וגם לפני שמלכה הבקיע בשבת את שני שערי הנצחון בדרבי הבית"רי, עם נתניה – בכלל זה את השער המכריע ממש בדקה האחרונה (2–1). כס המלוכה שלו לאחר המשחקים שבהם היה „המושיע", היה מתמיד כתף האוהדים הירושלמים.

בשנים האחרונות התרגל סמי מלכה לשמוע את שמו מוכר [illegible] כאשר החל, בן 16 וחצי היה כבר כוכב [illegible] בשמי בית"ר, וזמן לנבחרת הלאומית בכדורגל [illegible] המאמן [illegible] מנסל ונחשב [illegible] וחצי, הצליח להחזיר [illegible]

לפני שבע שנים שחקן הרכב בטוח בבית"ר ירושלים – עד כמה שחקן שלא קוראים לו אורי מלמיליאן או אלי אוחנה יכול להיות בטוח בהרכב בית"ר.

„לישון – מוקדם כמו תינוק"

סדר יום: קם ב־10. אחר־כך סידורים במרכז העיר, אימון, והביתה.
בילוי: עם החברים והמשפחה.
הולך לישון: מוקדם כמו תינוק.
תחביבים: טניס וטלוויזיה.
מוסיקה: שקטה, שלמה ארצי.
ספר: מתח.
סרט: מתח.
שחקן: פול ניומן.

כשאימן דוד שווייצר את בית[ר] [illegible] סמי מלכה לכוכב דועך, המאמן [illegible] שהחזיר את מלכה לכושר משחק [illegible] שכמו מלכה זומן לנבחרת [illegible] בגיל צעיר (17). לאחר מכן, [illegible] לשחקן אפור. עכשיו כשהוא [illegible] לקוות שבקרוב ישמע צעקת [illegible]

„שחקן נדנדה"

מלכה לא היה מעולם [illegible] נדנדה" הוא תואר שמתאים [illegible] באמצע הדרך מן הספסל [illegible] שהנקודה המוכרת לו [illegible] המיפגש שבין קו האורך [illegible] המקום שבו מתחלפים השחקנים.

דומה שקו הרוחב הוא [illegible] שלו. הטענה המרכזית ש[illegible] [illegible]שחק לרוחב במקום לעומק. הטענה השנייה נגדו [illegible]תה שהוא מגזים באחזקת הכדור. או כדברי המאמן [illegible]וייצר: „עושה לכדור מסז' לפני שהוא מוסר".

[illegible] זו גם הסיבה שבמהלך השנתיים שבהם אימן דוד [שו]וייצר בבית"ר ירושלים חזרה על עצמה הסצינה [illegible] זה קרה תמיד בעקבות הדקה ה־55. שווייצר [illegible] מביט ימינה ושמאלה, שולה את אחד השחקנים [illegible] מסופסלים שלו ומורה למנהל הקבוצה, אברהם לוי, [להנ]יף את השלט עם הסיפרה 14. עוד לפני שלוי [הנ]יף את השלט הזה, ידע הקהל שצעק „סמי, סמי" [illegible] הקורבן. סמי מלכה היה צועד להצטלבות [illegible], מקבל בראש מורכן את הטרנינג שנזרק [illegible] – ומתיישב על הספסל, מבלי להסתיר את [illegible] רוחו. פעם לו עמדה לו סבלנותו ואז קם והלך [הב]יתה. „השרופים" ניתלו על הגדר ואיימו לעשות [illegible] מה שעשה למלכה („שווייצר הביתה!", [illegible] היה או הקריאה מהיציע). „דוביד" התאדם מכעס [illegible]: „מלכה הוא שחקן בינוני ובטח שלא כוכב. [illegible] מזה, אף אחד לא יקבע לי את ההרכב". עוד [illegible] היה שרוד שווייצר אמור להצטער עליה, כמו [illegible] עניין אלי דריקס שאותו כינה: „שק תפוחי אדמה". [illegible] דומה שמלכה היה תמיד יותר שחקן של קהל [illegible] קשורת מאשר של מאמנים („עד היום קוראים לי [חביב] הקהל"). הקהל אהב את זריזות רגליו [illegible] קשורת את זריזות לשונו.

[illegible] 1980, בדרך לחדר ההלבשה בסיום אחד [illegible] אותה עונה, הוכשל על ידי לשונו. באותה [illegible] ליגה כבש סמי מלכה 12 שערים והחזיר את [בית"]ר ירושלים ליגה הלאומית. אז אמר למיקרופון: [illegible] שאפשר לשחק גם בלי אורי". הדברים [illegible] לאוזניו של אורי מלמיליאן, שהיה אז פצוע. [illegible] לא שוכח ובדרך כלל גם לא סולח. עונה [illegible] מכן, הוגלה סמי מלכה לבאר־שבע.

[illegible] היום, כששניהם מפוייסים, הם טוענים שלא זאת [illegible] לְמה שאירע. „פשוט ראיתי שאין לי מקום [illegible] עזבתי את הבית". בבאר־שבע דאגו שלא יגור [illegible]. הוא שוכן במלון ארבעה כוכבים וזכה לאהדה רבה. „היה לי טוב שם. כולם אהבו אותי והציעו לי להישאר. אבל בבית, בירושלים זה הכי טוב".

„עונש הרדיוס" לימד אותו להיות זהיר בלשונו, לשקול כל מלה שמונה פעמים. „אתם, העיתונאים, מחפשים פיצוצים – או צריך להיזהר. אני לא מחפש כותרות שיגרמו אחר־כך למתיחות בקבוצה". התאקל עם אורי צף ועולה בכל ראיון מחדש. כשחזר לבית"ר ירושלים, טענו שהוא סובל מתסביך מלמיליאן וכל כדור – אם צריך או לא – הוא מוסר לאורי. היום, נדמה, שהשתחרר מתיסמונת מלמיליאן.

לפני כמה שבועות אף התייחס אליו מלמיליאן באופן פטרוני־אבהי. „סמי השתפר, בזכות ההסברים וההערות שלי"...

מלחמה הוגנת

אחד ממאמני העבר של בית"ר, אמר פעם למקורביו, שסמי מלכה פשוט הקדים להיוולד. מי שודאי לא יסכים לקביעה זו, הוא אביו, אילן – מגן שמאלי בבית"ר של שנות ה־60 והאוהד הכי שרוף של סמי. הוא שהביא את הילד, בגיל 13, למגרש האימונים של בית"ר. בקבוצת הנוער, למרות שטיחה כישר, היה מלך השערים והותיר בצל את אלי אוחנה. בראיון הראשון שלו לעיתונות, אמר אלי אוחנה: „אני מקווה שאם כמי ואני נאבק על אותו מקום בהרכב, המלחמה תהיה הוגנת – ומה שיקבע לא יהיה השם". זה היה ב־1982. מאז נבעטו הרבה כדורים בבית־וגן.

אלי אוחנה כמו סמי מלכה גדל באותה שכונה (קרית יובל), אולם בבית"ר, לבד מיוצאים מן הכלל, לא נקשרו יחסי חברות בין השחקנים מחוץ למגרש. מלכה ואוחנה אינם יוצאים מן הכלל.

במקביל לכדורגל, סיים מלכה י"ב ביחות בבית הספר המקצועי „ליידי דייויס", במגמת אלקטרוניקה („אם לא הייתי כדורגלן, הייתי ממשיך ללמוד"). בצבא שירת בחיל הקשר. בקישור של בית"ר היה צפוף כבר אז. בנוסף לאורי מלמיליאן ודני נוימן, הוזכרו בכל קיץ מועמדים לחיזוק הקבוצה. ביניהם היו מוריס זאנו ומשה גריאני. סמי מלכה איים בכל פעם לעזוב. שחקנים אפורים כמו יוסי מזרחי ואריה צפניה, דחקו אותו לא פעם לספסל. „ידעתי שאם מביאים לקבוצה קשר נוסף, זה לא יהיה במקום אורי, אלא במקומי. גם אם בסוף העונה הזאת יביאו קשר, אני אבקש לעזוב. אבל אני לא מאמין שבית"ר תחפש קשר", אומר מלכה. ■

סמי מלכה, מבקיע שלוש[ת] השערים המכריעים בשנ[י] משחקיה האחרונים של [בית"ר] ירושלים – בגביע, בשב[ת] עם בני־יהודה (1–0, במ[גרש] אדיר) ושני השערים בשנ[י] בליגה מול בית"ר נתני[ה] האחרון ב־2–1 הזה, ממש [לפני] הסיום) ■ בית"ר חייבת ל[ו] והוא יודע זאת ■ כאשר הכוכבים נתקפו בחולשה [illegible] כירסום איכותי ביכולת[ם] מלכה הוא האיש הנמ[צא] [במקום] הנכון וברגע הנכון ■ [illegible] בית"ר ירושלים עדיין חו[illegible] בתמונת הליגה והגביע [illegible] בטוח בהרכב, לצידם של [אורי] מלמיליאן ואלי אוחנה, [illegible] „מסופסל" ■ האוהדים [illegible] אותו על הכתפיים – „כ[illegible] מלכות" מצוין ■ בימי [illegible] נחשב כוכב דועך. קשה [illegible] לו את הבטחון ■ סיפור[ו של] שחקן, זריז רגליים ומ[illegible] המקווה להגיע בקרוב [illegible] לנבחרת הלאומית בכדו[רגל]

„אם בסוף העונה יביאו קשר, אבקש לעזוב. אבל אני לא מאמין שבית"ר תעשה זאת" (צילום: יוסי זמיר, „סקופ 80")

„הראש שלי לו בירושות"

סמי מלכה בטוח עתה בעצמו – הרבה יותר מבעבר. יכולתו נמצאת ביחס ישיר לבטחונו העצמי. רגיש מאד לביקורות ופגיע. „מה זה פגיע? – כל אחד פגיע, לא?"

מאז ומעולם היה עבורו הכדורגל יותר ממשחק. אוהב להתאמן ולשחק. אוהב את הכדור. שונא את הספסל.

שאלה: אומרים שאתה היורש של אורי מלמיליאן?
תשובה: הראש שלי לא בירושות. מי יודע מה יהיה בעוד שנתיים שלוש.
שאלה: אתה המחליף של דני נוימן?
תשובה: אני לא מחליף של אף אחד. אני סמי מלכה.
שאלה: מתי תגיע לנבחרת?
תשובה: מקווה שבקרוב. למרות שיש היום קשרים ברמה גבוהה. (אורי, סיני, בריאלובסקי). אני חושב שיש לי מקום בסגל, אבל זה לא בוער לי.
שאלה: מרוצה בבית"ר?
תשובה: בסך הכל כן. למרות שהחוזה שלי לא הכי טוב. אני מסתפק בו, למרות שאני שווה יותר.
שאלה: אולי בגלל שהמאמנים לא העריכו אותך מספיק?
תשובה: אליהו עופר אהב אותי מאד וגם שווייצר.
שאלה: אהב עד ל[illegible]...
תשובה: נכון, אהמה. אבל שיחקתי אצלו כמעט כל העונה. תמיד שאפתי להיות בהרכב הראשון כי אני לא בנוי להכנס למחלה. העונה [illegible] נותן לי גיבוי ומאמין בי יותר מדובי. אני כבר לא פונל לספסל [illegible] אני חושב שהוכחתי את עצמי. אני משחק היום יותר לעומק, בועט יותר [illegible] עשרה שערים.
[illegible] ההנהלה ואם יותר השחקנים?
[illegible]
שאלה: [illegible] מתיקולים?
תשובה: לא [illegible] אני פשוט לא בנוי לזה. זו באמת נקודה שאני צריך לשפר.
שאלה: כל [illegible] לבאר ולא שותים ממנה.
תשובה: הש[illegible] שותה מהבאר. אבל לא מים – שמפניה!

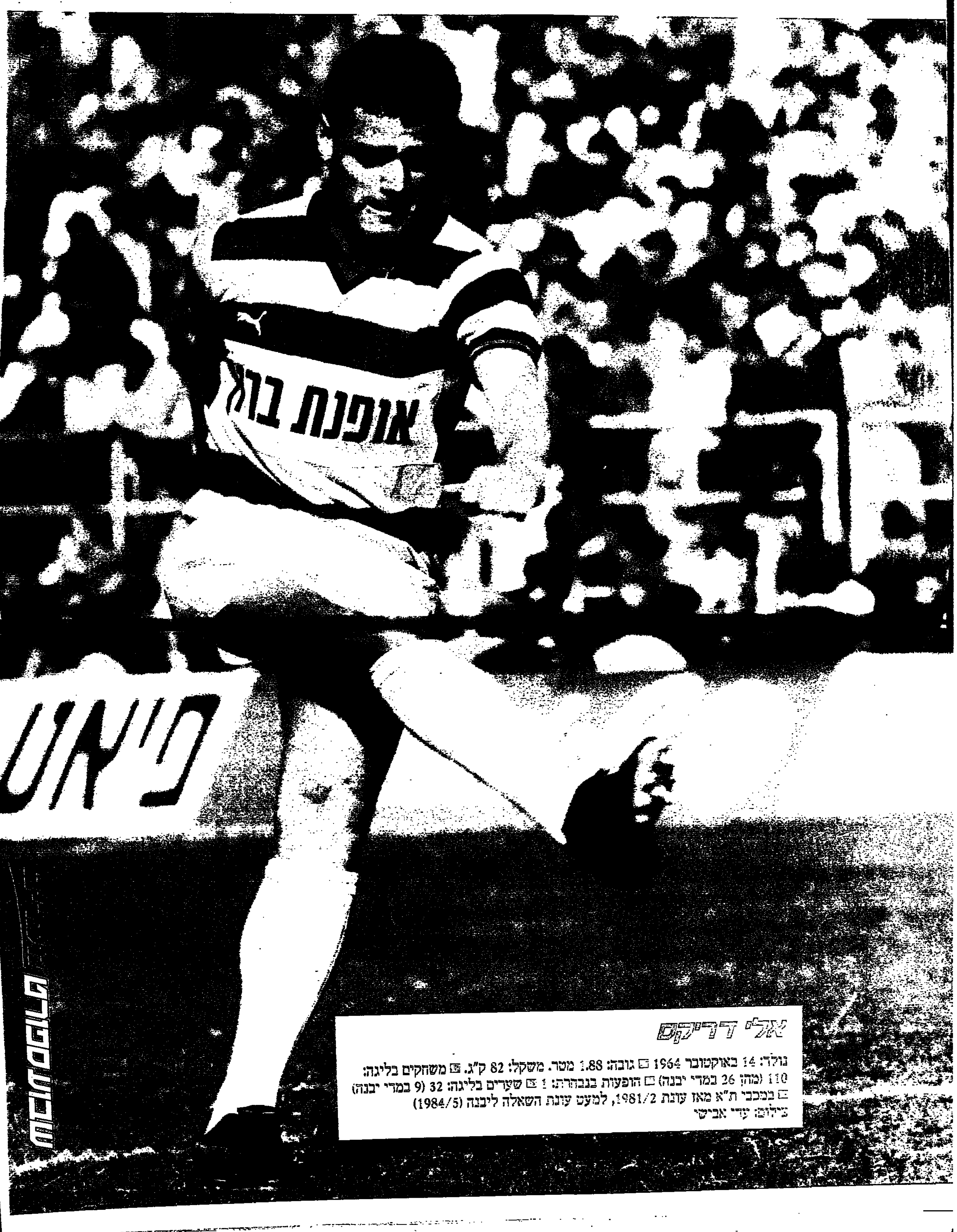

אלי דריקס

נולד: 14 באוקטובר 1964 □ גובה: 1.88 מטר. משקל: 82 ק"ג. □ משחקים בליגה: 110 (מהן 26 במדי יבנה) □ הופעות בנבחרת: 1 □ שערים בליגה: 32 (9 במדי יבנה) □ במכבי ת"א מאז עונת 1981/2, למעט עונת השאלה ליבנה (1984/5)

צילום: עדי אבישי

פרחי הכדורסל מספרים על אירופה

נבחרת הקאדטים עורכת עתה „שיפשוף אחרון" לקראת הקדם־אירופי שיחל בערב פסח ■ היריבות: מאלטה, פינלנד ויוון הן נעלם גדול ■ הבעייה של ישראל: אין לנבחרת הנוכחית שחקן ציר גבוה, אמיתי – לכן ערכו שם „הסבה מקצועית" לכמה שחקני־פנים ■ אומרים שתמצאו ביניהם את „כשרונות העתיד" של הכדורסל הישראלי ואת „היורשים" לכוכבי ההווה

ברוריה ביגמן

מארס הוא חודש השיפשוף האחרון והליטוש הסופי של כדורסלני נבחרת הקאדטים, אותה מאמנים יוסי הרדי ומשה גרשון. המשימה הבין־לאומית שלפניהם: קדם אליפות אירופה, שתפתח בערב פסח, 13 באפריל במאלטה. ישראל תתמודד עם מאלטה ב־14 באפריל, פינלנד (15) ויוון ב־16 בו. שתי הראשונות יעלו לאליפות אירופה, שתהיה בתחילת אוגוסט, בהונגריה.

„נבחרת הקאדטים הנוכחית היא הנמוכה ביותר שהיתה אי פעם לישראל", אומר המאמן הרדי. „בעבר היה לנו לפחות שחקן ציר אחד, שסביבו נבנה משחק ההתקפה. בנבחרת הזאת לא עומד לרשותי שחקן ציר טבעי מהסוג הזה. הגבוהים שלי, משחקים כשחקני חוץ בקבוצות שלהם. אנחנו מנסים להתגבר על הבעיה בהנהגת שמירות לחץ. בעקרון, ההתקפה שלנו היא ההגנה ועליה נבנה. אני מקווה שנוכל לקלוע סלים קלים מחטיפות כדורים", מסביר המאמן ומוסיף: „לרשותי שחקני חוץ, טובים יחסית, אך אני מודע לכך ששחקים מוכרעים מתחת לסלים. אין לי מידע על היריבות שלנו. מאלטה מהווה נעלם גדול ואילו הפינים והיוונים ידועים בהתקדמותם. אינני רוצה לחשוב בכלל על האפשרות שלא נעלה לאליפות אירופה".

מחליפו של מיקי

הצלף של [illegible] הכדורסל הוא אמיר כץ (1.92 מ') ממכבי ת"א. מומחים רואים בו את מחליפו בעתיד של מיקי ברקוביץ'. אמיר, גופיה 9, מנסה לחקות את תנועותיהם של ברקוביץ' ומייקל ג'ורדן. הגיע למכבי [illegible] שנים מאליצור ראשון־לציון. בליגת [illegible] 30 נקודות למשחק (6־7 סלי 3 נקודות) [illegible] בליגה הארצית, במכבי דרום, קולע בממוצע 19 נקודות. „אני עובד הרבה על היד ועל שליטה בכדור. אני מביא טייפ לאימונים שלי, עומד וקולע לסל ברציפות במשך שעות וכדי שלא להשתעמם, שומע מוסיקה. אני משתתף גם באימוני הבוקר של הקבוצה הבוגרת. אינני מכיר את הצעירים, בני גילנו, באירופה. יש לנו נבחרת לוחמת מאר, שתנסה לחפות בכך על נחיתות הגובה שלה", מבטיח כץ.

היחיד שיש לו נסיון בטורניר מסוג זה הוא הקפטן תומר חנוך (1.81 מ'), רכז הפועל חולון – נער הפלא של הכדורסל הישראלי שהיה הצעיר בנבחרת שהופיעה לפני שנתיים באליפות אירופה לקאדטים, שבה דורגה ישראל במקום השביעי. „אני

סגל נבחרת הקאדטים לקדם אליפות אירופה. עומדים מימין: המאמן יוסי הרדי, עוזרו משה גרשון, גלעד [illegible] ...מרקוס, שני כהן, אופיר קוהלי, אורן קרימצ'נסקי, הפיזיותראפיסט גבי קלמי, מנהל שלמה חולי, כורעים, מימין: אמיר כץ, תומר חנוך, אבי לוי, אלון מרלי, קורן אמישה, איל לייב וגיא גודס. (צילום: [illegible])

נהנה מכל רגע בנבחרת הזאת. סוף סוף מרגיש שאני, בעמדת הפליי־מייקר, בא לידי ביטוי במגרש. יש סמכויות במשחק שלי. אני מקבל דקות משחק רבות ולכן מסוגל לתת הרבה. אני מודע לכך שמצפים ממני לגדולות, אבל בוטח בעצמי ומקווה שלא לאכזב. כשחקן בקבוצה לאומית, אני חש עד כמה המשחק עם נערים בני גילי הוא עדין, לעומת המשחק עם השחורים", מסביר חנוך.

אימון עם טייפ

את שלישיית הצלפים משלים גיא גודס (1.90 מ') מהפועל חיפה, בנו של יצחק גודס כדורסלן־עבר במכבי קרית־מוצקין. ממוצע הנקודות של גיא, בליגה לנוער, 30 נקודות. בקבוצת הבוגרים של המועדון החיפני קיבל בתחילת העונה אשראי רב. קלע 15 נקודות בנצחון על הפועל ת"א (בכבית, בליגה הרגילה) ו־24 נקודות מול הפועל ר"ג. לקראת סיום העונה, תחת שרביטו של יריב ורשיצקי, מיעט לקבל דקות משחק. „בנבחרת הקאדטים יש לי אפשרות לתת ביטוי למה שאני יודע ולמה שאני מסוגל לבצע. במסגרת זו אני מתקדם מאד. בקבוצת הבוגרים אני עדיין מוגבל בביצועים", אומר גיא. מדי יום הוא זורק לסל 200 פעם לפחות, כדי להגיע לריווק מירבי בקליעה.

גבוהים בנבחרת? – אין. שני כהן (16 ושלושה חודשים), בנו של יורם כהן כדורסלן בית־אלפא לשעבר, מרגרג את גבול שני המטרים (1.98 מ'), משחק בליגה הארצית (בית־אלפא) כשחקן חוץ. קולע בממוצע 18 נקודות וקוטף 12 כדורים חוזרים. בנבחרת הנוער הוא שחקן ציר. לומד תנועות חדשות, אך לא נבהל מכך. „אין לנו גובה, אבל אני סומך על המוטיבואציה של החבר'ה", אומר שני, העובר במירגה של הקיבוץ וזוכה להקלות עקב היותו כדורסלן מצטיין.

המעמד מחייב

אופיר קוהלי מהפועל גן־שמואל מתנשא ל־1.93 מ', קולע בליגה הארצית בממוצע 20 נקודות, אך עושה זאת ממרחק. אצל המאמן יוסי הרדי, מחוסר ברירה, נדרש לשחק בפנים. „אין מה לעשות. אלה התנאים. אני לומד דברים חדשים בתפקיד החדש. אינני יודע מה אנו שווים באירופה, אבל אני מקווה שעם רוח הלחימה ורוח־הצוות שלנו, נצליח להגיע לאליפות אירופה", אומר אופיר. חברו לקבוצה, אורן קרימצ'נסקי, גבוה ממנו בשלושה סנטימטרים. מאזנו בליגה 16 נקודות למשחק ו־20 ריבאונדים. „באירופה אני נחשב ננס. אני מוכרח להודות שבנבחרת יש עלי יותר לחץ מאשר בקבוצה, מפני שכאן מצפים ממני להרבה יותר. נבחרת הקאדטים היא מעמד מחייב", קובע אורן.

הענק של הנבחרת, הוא אילן לוי ממכבי ירושלים. הקייץ יצא ללמוד בלוס־אנג'לס ועל יכולתו והתקדמותו לומדים המאמנים ממכתבים רבים ששולח אליהם ומעדכן אותם במצבו. אילן, הנחשב לכשרון גדול, עזב את הארץ כשגובהו 1.97 מ'. היום, על־פי המידע ששיגר מארה"ב, הוא כבר שני מטרים, חזק יותר ממה שהיה קודם לכן ומלוטש יותר. הרדי ועוזרו יוכלו למדוד את התקדמותו סמוך לטורניר הקדם אירופי.

הבנימין שבנבחרת הוא קורן אמישה. בן 15 וחצי בלבד, 1.90 מ', אחיהם הצעיר של מוטי שחקן הפועל חיפה בעבר וכיום במכבי כרמיאל מהארצית וליאור המשחק בהפועל חיפה ובנבחרת הנוער. קורן (1.90 מ') בעל „יד זהב", ילד טיפוחיו של תומר חנוך. קורן קולע העונה בליגה לנוער 40 נקודות בממוצע במשחקי קבוצתו הפועל חיפה. ברדבי בליגה הנערים קלע 52 נקודות. כדאי לטפחו, כמו גם את חבריו האחרים, פרחי הכדורסל. ■

„ננו" במדי ה„לייקרס"

אמנם לא בנ.ב.א., אבל בארה"ב ובליגת המיכללות השניה, מצליח עתה רונן (ננו) גינזבורג באורח בולט ■ דורג שביעי בין קלעי הליגה הזאת ■ חברו לנבחרת הנוער הישראלית הוא יואב קרמן שגם הוא בין המצטיינים כאן, בנבחרת מיכללה אחרת ■ בדרבי בין השניים ניצח קרמן, למרות שננו קלע יותר

יואב קדמן (מימין) ורונן („ננו") גינזבורג בחברת אקול בול, בן־דודו של מנוטה הסודאני מה„בולטס"

יוסי רוזנברג

נערות תל־אביביות מבכות את חסרונם, מזילות דמעה על הכרים בלילה על שני שוברי הלבבות הללו שאינם כאן ועכשיו.

גם אלו שניסו להתנבא מי יהיו בעתיד חוד החנית מבין „הצברים החמודים והעוקצנים" בכדורסל שלנו – החטיאו את המטרה, לפחות לגבי השניים הללו. את ההצלחות המרשימות שלהם, בין הסלים, הם קוצרים כיום בעיר אירי, במדינת פנסילבניה שבארה"ב – בה הם מככבים בליגה השניה של המיכללות – כל אחד בקבוצה נפרדת, אך באותה עיר. בעבר הם היו בחמישיית נבחרת הנוער המצטיינת של ישראל: בעל „יד הזהב" רונן („ננו") גינזבורג, לשעבר כדורסלן בית"ר תל־אביב וכיום במיכללת „מרסיהרסט" וחברו יואב קרמן, בעבר קפטן נבחרת הנוער ושחקן האלופה, מכבי תל־אביב, כיום בסגל מיכללת „גנון".

„פקודת שיגרה"

העדפת שחקנים ילידי ארה"ב על פני תוצרת הארץ, היתה הגורם המכריע בהחלטתם לצאת לשם, כדי ללמוד ולשחק בארה"ב. לפני ההמראה לא שכחו השניים למלא אחר פקודת השיגרה ללומדים בארצו של הדוד סם: כניסה להסגר של שנתיים ולאחר מכן קבלת שיחרור אוטומאטי לכל קבוצה. יואב קרמן נימצא על סף השנה השניה שלו ו„ננו" מסיים עכשיו את השנה הראשונה.

ללא קושי קיבלו מילגות לימודים, בזכות תרומתם לאוניברסיטה כשחקני כדורסל. הם אמנם שוהים במקום הנחשב „חור" באמריקה – אבל עם הזמן התרגלו למצב והסתדרו לא־רע. אירי נחשבת לעיר השלישית בגודלה בפנסילבניה, אחרי פילדלפיה ופיטסבורג. מזג האוויר באזור זה גרוע. רוב הזמן יורד גשם והטמפרטורה נע בקביעות סביב מינוס 15. אירי איננה נחשבת ל־IN בכל מה שכרוך בבילויים ולכן מתרכזים השניים רוב הזמן בכדורסל ובלימודים. לעזרת „ננו" באה חברתו מישראל, מיכל, הנמצאת שם, לידו.

בכדורסל היתה עונתו הראשונה במיכללה, מוצלחת למדי. הוא השיג ממוצע של 14.8 נקודות למשחק – שיעור הנחשב גבוה למדי, אם ניקח בחשבון את משחק ההגנות הנחשב לחזק מאד גם בליגה זו של המיכללות.

שביעי בקלעים

במהלך השנה פורסמו נתונים רשמיים מליגת המיכללות (NCAA) ובהם רשימת הקלעים המצטיינים בליגה השניה. „ננו" דורג שביעי – מוקם מכובד, לכל הדעות – בין קלעי שלוש הנקודות, עם ממוצע של שלושה סלים כאלו למשחק. בארה"ב תחום שלוש הנקודות הוא מ־7.25 מ' מהסל, לעומת 6.25 בישראל. פירוש הדבר ש„ננו" נדרש למאמץ גדול יותר.

ההצטיינות בקליעות, תרמה רבות לפירסומו והביאה לו תהילה בסביבתו הקרובה. בארה"ב יש לכך חשיבות. בתוך תקופה קצרה הספיק להופיע במישדרי הטלוויזיה המקומיים ובראיונות לעיתונים. במיוחד לאחר שדורג שביעי, בדירוג הקלעים הארצי.

המיכללה של „ננו" נחשבת לפחות פופולארית באירי, לעומת זו של יואב קרמן. „אני כאילו משחק בהפועל תל־אביב ויואב, כרגיל אצל 'ווינר' במכבי", מתבדח „ננו". עובדה זאת אינה מפריעה לו. הוא רגיל עוד מישראל לשחק בקבוצה „קטנה" (בית"ר).

הלוואי ב„לאומית"

למשחקי הבית של קרמן מגיעים בקביעות כ־4000 צופים ולמשחקיו של גינזבורג קרוב ל־2000. אם ניקח בחשבון שזו רק הליגה השניה של המיכללות – אז הלוואי עלינו קהל כזה בכל משחק „לאומית" בישראל...

לפני כל משחק מחולקות לקהל תוכניות רשמיות של הקולג' ובהן רשימת ההישגים הכללית ופירוט ההשגים אישי של כל שחקן. כיאה למעמדו ככוכב המיכללה, התכבד „ננו" להופיע על שער התוכניה האחרונה. בתצלום הוא נראה קולע לסל, בסגנונו האופייני.

על גופיית־המשחק של המיכללה שלו מופיע השם „לייקרס" – שם מחייב, לא כן?! – אך „ננו" דואג לציין מיד כי זה רק כינויה של נבחרת המיכללה ו„אין לכך כל קשר עם ה'לייקרס' המפורסמים יותר מלוס־אנג'לס".

ממוצע הקליעות של יואב קרמן בעונתו השניה בקבוצה, עומד על 10 נקודות למשחק. הוא משמש רכז והשנה זוכה לזמן־משחק יותר מאשר בעונה הקודמת. ב„דרבי" העירוני בין שתי המיכללות, ניצחה קבוצתו של קרמן בהפרש של 13 נקודות. השניים שמרו זה על זה, לא הצליחו להשתחרר מהשמירה הצמודה הזאת. ננו השיג בסיום 8 נקודות וקרמן הסתפק ב־2, אבל קבוצתו זכתה בניצחון.

בשנה הבאה תיזכה קבוצתו של קרמן בחיזוק משמעותי מאד. לפני כחודשיים הגיע אליה נפל סודאני, העונה לשם אקול בול. גובהו 2.25 מט. ממש מגדל. בינתיים הוא רק מתאמן, אבל מעורר סביבו עניין עצום, בעיקר בגלל ה„גנים המשפחתיים". המגדל השחור הוא בן־דודו של מנוטה בול המפורסם. גם „ננו" ויואב רואים לדין שבשלב זה אין לבול מושג בכדורסל – אבל עם גובה מרשים כזה, מי יודע מה יילד יום.

בכל מיקרה בעוד כמה שבועות יגיעו השניים לביקור בישראל. קרמן, הנמצא במעמד של סטודנט חופשי, ינסה למצוא לעצמו קבוצה מבין אלו שהספיקו כבר לפנות אליו ולאחרו בארה"ב. „ננו" גינזבורג יתפנה להשתוף, לפני שיחזור ללימודיו ולכדורסל שלו באירי, פנסילבניה... ■

5 מנבחרת הנוער

מנבחרת הנוער של ישראל שהופיעה באליפות אירופה, בבולגריה, ב־1982 (הגיעה ל-9), שוהים כיום בארה"ב חמישה כדורסלנים. ארבעה מהם היו בחמישיה הראשונה של אותה נבחרת, אותה הדריך רני כהנא. החמישה הם: מוטי דניאל (בעבר הפועל חולון), כיום במיכללת ג'ורג' וואשינגטון, היחיד מהישראלים המופיע בליגה הראשונה של המיכללות; רונן גינזבורג ויואב קרמן; רכלים (לשעבר מכבי ר"ג), לומד במיכללת „לונג איילנד", בניו־יורק; וליאור שחן (לשעבר הפועל חולון) ב„ניו־יורק טק", שבלונג איילנד.

כן משחק יחד עם דניאל, מנהל (ובעבר מכבי ר"ג), אשתקד הופיע גם שימחוני, בנו של מי שהיה ניספח צבאי בוואשינגטון אורי שימחוני, ששיחק השנה בהפועל גבת.

הגמר אינו העיקר; העיקר – זה הגביע !

רבים וטובים אמרו כבר שרוח הספורט חשובה, שחשובה ההשתתפות מן הנצחון ועוד כהנה וכהנה. נכון. אבל זה היה בימים שהברון פייר דה־קוברטין בכבודו ובעצמו רצה ליישם את שאיפתו לחידוש המשחקים האולימפיים העתיקים. היום אין דברים מן הסוג הזה. המעטים, שעדיין דוגלים בסיסמאות הללו, כאילו מתעלמים מגורם ההישגיות, שמן הספורט הועתק לכל שטחי החיים.

פעם, כשהיינו קטנים, חיינו בעידן „ההפסדים בכבוד". 5־1 מול יוגוסלאוויה בכדורגל בשנות החמישים, היה גורם לנו לצאת אל הרחובות. תוצאת תיקו נחשבה או לנצחון, ואם נתמזל המזל וגם ניצחנו – כמו אותו משחק גדול ביוגוסלאוויה, כאשר רפי לוי מבקיע את ה־2־1 שם – הרי שחלפו כבר 27 שנים מאותו יום מאושר, ועודנו חוסים בצילו.

היום, פני הדברים שונים לחלוטין. נבחרת הטניס שלנו הובילה 2־0 מול הרוסים בגמר האירופי לנבחרות דרג ב' ובסיום היתה יד הסובייטים על העליונה 2־3. השגנו אולי טפיחה על השכם, אבל במערכה כולה הפסדנו.

ורק תארו לעצמכם מעמד דומה, לא מכבר; בצ'כיה. 2־0 לישראל אחרי היום הראשון, 2־1 אחרי השני, 2־2 אחרי תחרות היחידים ביום האחרון ו...

בידי עמוס מנסדורף תלוי ועומד הנצחון או ההפסד של ישראל.

משניצח – וסוף סוף העלה אותנו על מפת הטניס בעולם – השתנה הטון ועימו המוסיקה. לא רוצים עוד הפסדי־נחמה. רוצים נצחונות. ועכשיו, כאשר ננוצח במסגרת זו או אחרת – אפילו במפגש עם פייבוריטית כלשהי, וצ'כיה היתה כזו – נכעס על עצמנו ונאמר: „פישלנו".

ולענייננו היום: מכבי ת"א בגמר גביע האלופות של אירופה. דרך חתחתים עברה הקבוצה עד שהגיעה למעמד הזה. רק מי שבאמת היה בעור מנהליה, מאמנה ושחקניה – יודע כמה פעמים היא היתה כבר על הקרשים, כאשר חסרה עוד דחיפה אחת קטנה לנוק־אאוט. והנה, כמו מתאגרף גדול, קמה מכבי ובכח רצון עילאי ממש ביצעה פיניש של 6 נצחונות בשורה כדי לתפוס את אחד משני הכרטיסים ללוזאן.

היום, כולנו חכמים וכולנו נבונים. לפני שריקת הפתיחה למשחקים בבית־הגמר, היו שידעו שמכבי תהיה בגמר; אחרים אמרו שלמכבי אין כל סיכוי. אלה ש„ידעו", הצטרפו אחרי שלושה־ארבעה מחזורים למקהלת ה„אין־סיכוי".

אבל המציאות חזקה מכל השערה, והיום נמצאת מכבי בעמדה שווה לזו של טורסר מילאנו. לכל אחת מה אחתי יזיבויים לפני שריקת הפתיחה. במשחק עצמו תעשה כל קבוצה מאמץ להמטיט את המניות שיבטיחו לה שליטה.

שימו רק לעובדה איך נפלו גיבורות במשחקי הגביע השנה. ז'אלגיריס, עם רקורד מצויין בעונה שעברה. נוצחה רק בסיום בידי ציבונה, שכשלה באליפות יוגוסלאוויה ולא שיחקה השנה במשחקי גביע אלופות!

ריאל מדריד, אותה קבוצת־פאר ספרדית, מוזמנת לה אי שם בחלק התחתון של הטבלה ולמאמנה לא נותר אלא לומר: „אחרי כל כך הרבה שנים טובות – מותר שתהיה שנה אחת לא טובה"...

ומאידך – אורתז. לא קבוצה מיודעת, אך צוות שידע להפתיע את כל הגדולות. אורתז, שלא נוצחה בבית, לא השכילה למצוא נוזק־חוץ נוסף ולכן נכנעה למכבי בסיכום שני המשחקים.

נותרו רק טורסר ומכבי. מחמאות לשתיהן, אך במיוחד למכבי, על הצורה והדרך שבה הגיעה לגמר.

אולם ערכן של המחמאות הללו – ותהיינה החמות ביותר – ירד לאפיסתן אם וכאשר לא תצליח הקבוצה במשימתה העיקרית: זכיה בגביע.

כי זאת לזכור: הגמר הוא שלב הכרחי עצמו, אך הוא אינו העיקר. חשובה יותר הזכייה בגביע. כי רק שמו של האלוף נחקק בדברי הימים של הגביע. לפינאליסטית רוחשים, לכל היותר, סימפאטיה.

כיוון שלמכבי יש גם מזה (גביע) וגם מזה (סימפאטיה), בחלוקה שווה של שתי זכיות ושני הפסדים בגמר, ומכיוון שכבר הייתי בסרט הזה, עם או בלי „האפי אנד", אני יכול להעיד מנסיוני שאין כמו זכייה.

★ ★ ★

המאפיין את משחק הגמר הוא אכן שמו: „משחק גמר". 40 דקות, לעתים עם הארכה, והגביע הוא שלך. בליגה, כמו זו המתנהלת בבית־הגמר, יש תמיד אפשרות לתקן מעוות זה או אחר. ועובדה שלמכבי זה קרה, אחרי ההפסד הביתי לטרסר, התאונה באורתז והמשחק הראשון עם הלאטבים בבריסל. אבל במשחק האחרון והקובע על התואר – מנצחת זו ששוגה פחות.

השאלה הגדולה: מי תשגה יותר?

הנצחון האחרון של מכבי במילאנו (ואני זוכר שם כמה הפסדים צורבים, ובמיוחד אחד עם סטיב צ'ובין, שבא עם מכבי למילאנו רק כדי „להראות להם" מה רב כוחו אחרי ששיחררוהו משם...) החדיר בנו, במידה בלתי מבוטלת של צדק, את ההרגשה שמכבי יכולה לחזור על ההישג גם בגמר בלוזאן.

הסכנה הטמונה בהערכה אופטימית זו נעוצה בעצם ההערכה. מדוע יכולה מכבי להרשות לעצמה תצוגת־נפל כמו זו נגד טרסר ביד־אליהו, ולאיטלקים אסור לחזור על ההצגה המבישה הזו בביתם? וכי מניין לנו הבטחון שטרסר „מסוגלת" לחזור על משחקה הנירפה?

ומנגד – אין כל סיבה שמכבי, שעשתה זאת פעם במילאנו, לא תחזור ותנצח גם בלוזאן.

בדבר אחד אני משוכנע: כל אחד משחקני מכבי שיתייצב למשחק המכריע עם טרסר, „יאכל את האולם". אינני בטוח כל כך ביכולתם של האיטלקים לעשות את זה. הלחץ על מכבי גדול פי כמה מאשר על האיטלקים. הקהל של מכבי יכול להתמודד היטב עם מחנה האוהדים מאיטליה. כל אלה מעניקים יתרון מסויים למכבי, היודעת בתוך תוכה כי „לעולם לא תצעד לבד". ■

תחזיטוטו

שישו שכמן

תחזית למחזור 30

הליגות העליונות שלנו נכנסו לשליש האחרון של העונה הנוכחית. בינתיים נראית הליגה הלאומית כ"סגורה" הן מבחינת האלופה, והן מבחינת שתיים משלוש הקבוצות שיירדו. הליגה הארצית מאז, לעומת זאת, מרתקת יותר, ולמעשה מחולקת ל־2 חלקים ברורים: צמרת ותחתית. כל אחת מ־8 הראשונות יכולה לזכות במקום הראשון, וכל אחת מ־8 האחרונות יכולה לרדת.

ההשלכה של המצב לגבי טופס הטוטו ברורה: משחקי הליגה הלאומית קלים (יחסית) לניחוש, משחקי הארצית קשים מאד. את רוב הכפולים והמשולשים נרשום בחצי התחתון של הטופס, לפחות במחזורים הקרובים.

1. מכבי יבנה – בית"ר ת"א: מי שיבקיע את השער הראשון במשחק זה ינצח. שתי הקבוצות נלחמות על מקומן בליגה. ליבנה יתרון ביתיות משמעותי, אבל בית"ר לא זכתה עדיין בניצחון עם דני נוימן כמאמן, וזה אולי יקרה בשבת. 1, 2.

2. בית"ר ירושלים – הפועל לוד: למרות שלוד נתנה הצגה ביום שישי לפני שבוע, מול מכבי חיפה, ובית"ר ירושלים גימגמה מאוד מול בית"ר נתניה, הרי בבלומפילד, שמתאים למשחק הטכני של בית"ר, הם ינצחו את לוד ואפילו בקלות. 1 סולו.

3. מכבי חיפה – מכבי יפו: מכבי חיפה משחקת פתוח: שבוע אחד נותנים שמינייה, שבוע שני מקבלים רביעייה. גם יפו תשחק פתוח: תיקו כבר לא יעזור לה. המשחק יהיה פתוח, אבל בטוטו העניין סגור.. 1–0 לחיפה בסיבוב הראשון, 1–1 בשנה שעברה, ו־1 בטוטו בשבת.

4. בני־יהודה – הפועל באר־שבע: באר־שבע לא ניצחה השנה בחוץ, בני־יהודה לא נוצחה. בכדורגל ובטוטו הכל יכול לקרות, ולכן נוסיף 2 ל־1 במשחק זה. תיקו גם בסיבוב הראשון, 1–0 לבני־יהודה בשנה שעברה.

5. מכבי פתח־תקוה – הפועל כפר־סבא: המשחק הקשה ביותר לניחוש ממשחקי הליגה הלאומית. כפ"ס משחקת טוב, אבל יש לה הרבה פצועים. פ"ת, עם פרסלני בכושר טוב, לא מוותרת וכבר לא הפסידה זמן רב. משולש ראשון בטופס.

6. הפועל פתח־תקוה – הפועל תל־אביב: קרב תחתית מעניין... לפ"ת עדיפות במגרשה, עם שובם של חלק מהמורחקים, והפועל ת"א הרחיקה את מאמנה השבוע... בשני המפגשים האחרונות ניצחה ת"א 2–1.

7. מכבי נתניה – מכבי ת"א: מפגש בין שתי הקבוצות המצליחות של התקופה האחרונה. נתניה מובילה בביטחה את טבלת הסיבוב השני, ת"א זכתה ב־3 ניצחונות בשבוע אחד. תיקו. (2–0 לת"א אשתקד).

8. בית"ר נהריה – הפועל חדרה: בין קבוצות התחתית של הליגה הארצית, נהריה נלחמת, ועדיין לא הרימה ידיים. בסיבוב הראשון ניצחה חדרה בקושי (1–0). גם משחק זה נראה כמו תיקו.

9. הפועל רמת־גן – צפרירים חולון: לצפרירים ההגנה הטובה בליגה (ספגה רק 10) ולר"ג ההתקפה כמעט הגרועה בליגה (הבקיעה רק 13 שערים). למרות שהמשחק יתקיים בר"ג, יסתפקו הביתיים בנקודה. [illegible] ליותר. X, 2.

10. הפועל בית־שאן – מכבי שעריים: משולש. התוצאה מן הסיבוב הראשון (3–0 לשעריים) לא [illegible] שעריים מתאוששת, ובית־שאן [illegible] שה היא קבוצה שיכולה לנצח כל [illegible] צה.

11. הפועל דימונה – הפועל [illegible] לקבוצה הביתית הסוגרת את [illegible] הליגה הארצית, יהיה משחק זה [illegible] נת ההזדמנות האחרונה לנסות [illegible] מן הבוץ. נשארת רק השאלה, [illegible] האם עכו תשתף פעולה... משולש.

12. הפועל מרמורק – הפועל [illegible]פה: עוד מפגש בין צמרת [illegible] חיפה מובילה את הליגה; [illegible] נמצאת בין הסוגרות. שתי [illegible] מסוגלות לשחק כדורגל טוב, [illegible] הביתיות של מרמורק יש לחיפה [illegible] פתנות ונסיון. משולש.

13. בית"ר רמלה – הפועל [illegible]לים: המשולש האחרון בטופס. את [illegible] פת ההישגים של הירושלמים [illegible] רים, אבל הפסד ביתי שני [illegible] לרמלה, במגרשה – מאוד לא [illegible] לא סביר אבל אפשרי...

14. הכח ר"ג – מכבי עמידר: [illegible] עמידר מומחית למשחקי דרבי, [illegible] השנה בכולם. גם את הכח [illegible] הראשון (2–0) וגם בשנה [illegible] (1–0). נראה לנו לא סביר שינצח [illegible] משחקי הדרבי, ולכן נסמן X.

הליגה הלאומית
(לאחר המחזור ה־21)

	קבוצה	שערים	נק'
1.	בית"ר ירושלים	22–44	46
2.	בני־יהודה	16–29	39
3.	מכבי תל־אביב	16–32	34
4.	הפועל כפר־סבא	21–28	34
5.	מכבי נתניה	22–23	33
6.	הפועל לוד	13–23	31
7.	שמשון ת"א	12–20	31
8.	מכבי חיפה	18–24	29
9.	מכבי פתח־תקוה	15–20	29
10.	הפועל פתח־תקוה	19–24	28
11.	הפועל תל־אביב	16–17	26
12.	הפועל באר־שבע	13–10	23
13.	בית"ר ת"א	29–20	20
14.	מכבי יבנה	26–14	17
15.	מכבי יפו	32–13	13
16.	בית"ר נתניה	62–11	7

הליגה הארצית
(לאחר המחזור ה־21)

	קבוצה	שערים	נק'
1.	הפועל חיפה	14–28	37
2.	הפועל ירושלים	20–27	37
3.	צפרירים חולון	10–23	35
4.	הפועל חדרה	22–29	34
5.	הפועל יהוד	20–24	33
6.	מכבי עמידר	19–19	32
7.	מכבי שעריים	13–21	31
8.	הפועל עכו	20–24	30
9.	הפועל טבריה	25–28	28
10.	הפועל בית־שאן	22–20	27
11.	הפועל רמת־גן	16–13	24
12.	הפועל מרמורק	29–23	21
13.	הכח רמת־גן	21–12	21
14.	בית"ר רמלה	30–16	20
15.	בית"ר נהריה	24–15	19
16.	הפועל דימונה	31–14	15

הצעות השבוע

שיטות מלאות

סולידי

	1	x	2
1	X		
2	X		
3		X	X
4	X		
5			X
6	X	X	
7	X		
8			X
9	X	X	
10		X	
11	X		
12			X
13		X	X
14	X		

שלשות – כפולים 4 טורים 16

הפתעות

	1	x	2
1	X	X	
2		X	
3			X
4	X		
5		X	X
6		X	
7		X	X
8	X	X	
9			X
10		X	
11	X	X	
12		X	
13		X	X
14	X		

שלשות – כפולים 6 טורים 64

הגיוני

	1	x	2
1	X		
2	X		X
3	X		
4	X		X
5		X	
6	X		
7	X	X	
8			X
9	X	X	
10		X	X
11		X	
12	X		X
13	X	X	
14	X	X	

שלשות – כפולים 8 טורים 256

לעשירים

	1	x	2
1	X	X	X
2	X		
3	X		
4	X		
5	X	X	X
6	X	X	
7	X	X	X
8		X	
9	X	X	
10	X		
11			X
12	X		X
13	X		X
14		X	

שלשות 3 כפולים 4 טורים 432

שיטה מצומצמת

	1	x	2
1	X		X
2	X		
3	X		
4	X		X
5	X	X	X
6	X		X
7		X	
8		X	
9		X	X
10	X	X	X
11	X	X	X
12	X	X	X
13	X	X	X
14		X	

שלשות 5
כפולים 4
טורים מלא 3888
טורים בשיטה המצומצמת 432

	1	2	3	4	5	6	7	8	9
1	1, 2	1, 2	1, 2	1, 2	1, 2	1, 2	1, 2	1, 2	1, 2
2	1	1	1	1	1	1	1	1	1
3	1	1	1	1	1	1	1	1	1
4	1, 2	1, 2	1, 2	1, 2	1, 2	1, 2	1, 2	1, 2	1, 2
5	2	x	1	2	x	1	2	x	1
6	1, 2	1, 2	1, 2	1, 2	1, 2	1, 2	1, 2	1, 2	1, 2
7	x	x	x	x	x	x	x	x	x
8	x	x	x	x	x	x	x	x	x
9	x, 2	x, 2	x, 2	x, 2	x, 2	x, 2	x, 2	x, 2	x, 2
10	x	1	2	1	2	x	2	1	1
11	1	2	x	x	1	2	2	x	1
12	2	2	2	x	x	x	1	x	1
13	1, x, 2	1, x, 2	1, x, 2	1, x, 2	1, x, 2	1, x, 2	1, x, 2	1, x, 2	1, x, 2
14	x	x	x	x	x	x	x	x	x

ואולי תמצא מזוודה עם מליון דולאר...

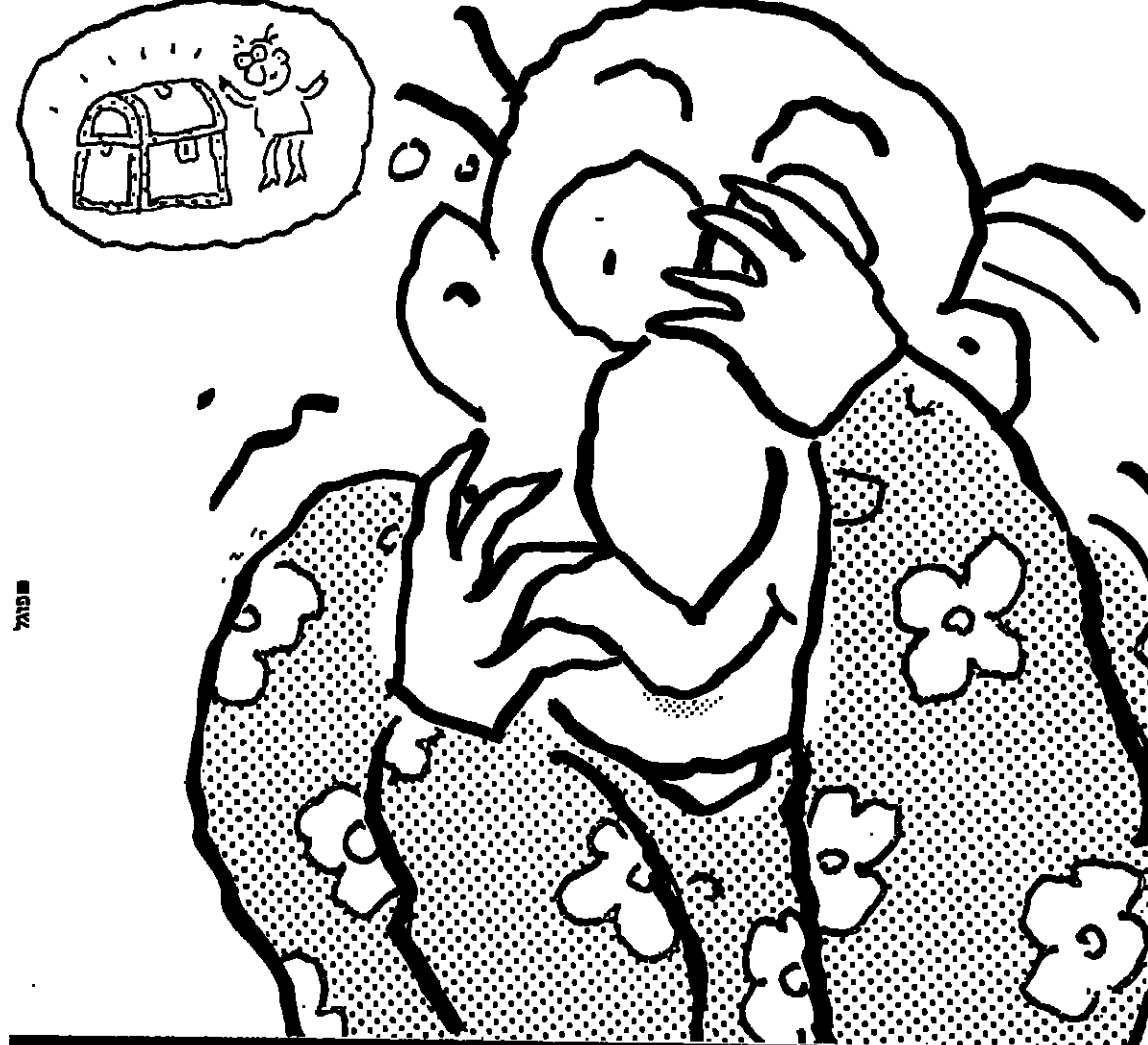

השבוע בטוטו במשחקי הליגות הלאומית והארצית מינימום הפרס הראשון:*
800,000 ש"ח
מינימום כלל הפרסים: 2,000,000 ש"ח.* *הפרסים כוללים העברה.
אל תסמוך על המזל-
עשה טוטו!
בטוטו הסיכוי גדול יותר!
ספורט טוטו
המועצה להסדר ההימורים בספורט

מארק אגוייר,„מכונת הקליעה" של דאלאס,חי על מצבי־רוח ■ אמו נפטרה אשתקד מסרטן בגיל 41. שמה חקוק על קרסול נעליו „כדי לשמש לי עידוד מוראלי ברגעי משבר" ■ טיפוס מיוחד

הבן של אמא

„לעתים היה נרמה לי שהוא קם ממיטתו 'על צד שמאל' ולפעמים – פשוט 'נפל על הראש'", כך נוהג היה לומר עליו ריי מאייר, מאמנו באוניברסיטת דהיפול וזו היתה בהחלט הגדרה קולעת. אבל מאז חל מהפך דראמטי בהתנהגותו, אף כי מעת לעת עודנו סוער מאד באורח קיצוני – ומי שנהנה כיום מ„שגעונותיו" בין הסלים היא קבוצתו, „דאלאס מאווירקס".

מארק אגוייר. לפני זמן קצר קלע את נקודת ה־10 אלפים שלו בנ.ב.א., במשחק של רחיפות נמרצות, שבו נוצחה דאלאס בידי ה„בולטס" מוואשינגטון 113-118. שומרו, צ'ארלס ג'ונס במבצע נועז הסתער על הסל בזריזות ששמה ללעג לשניות אחדות את יריבו. אגוייר, „סמול פוראווארד" טיפוסי, באבק חזק מתחת לסל כדי לקטוף את הכדור החוזר, דהר לאורך המגרש ו„הניח את הכדור" בתנועה אופיינית בתוך הסל, מעל ראשו של ג'ונס הזועם... השופט הפסיק במצב הזה את שטף המשחק. יותר מ־17 אלף הצופים באולם „רה־אוניון" בדאלאס קמו על רגליהם והריעו ממושכות לאגוייר הנרגש. כדור המשחק נמסר לידי מאמן דאלס דיק מוטה, למשמרת. מעתה הוא מוצג מוזיאוני. רק נסתיים הטקס, החלו אגוייר וג'ונס בדו־קרב הפרטי שלהם של רחיפות הרדיות. ההפסד באותו משחק הוציא את הרוח ממפרשיו של מארק וביטל את שמחתו.

מאז החל מארק אגוייר למקד אליו את תשומת הלב במבצעיו, ביכולתו הוירטואוזית, בשליטתו בכדור ובעיקר בקליעותיו, לפני כשתע שנים – מצאו המומחים שני היבטים־אופייניים למשחקו: התנועה התמקמקה והמיוחדת שלו ומצבי הרוח המשתנים שבהם היה שרוי.

ילד בן 27

טקטיקת המשחק של דאלאס בנויה על כך שמארק אגוייר (1.98 מטר) ינוע כהלכה, יקבל את הכדור בתיזמון נכון. הסל שלו,יבוא אחר כך ממילא. לעומת זאת לא ניתן לחזות את מצב הרוח שלו – מה שרק מאמת את ההגדרות שסיפק פעם מאמנו בעבר. אלא שבשנים האחרונות ובמיוחד העונה, חל מהפך בגישתו של אגוייר למשחק. הוא טוען כי התבגר. קצת מוזר לשמוע זאת מפי „ילד" שחגג בדצמבר את יום הולדתו ה־27. אבל בנ.ב.א. כמעט כולם ילדים. עובדה שמכנים את רוב השחקנים „קידס"... בכלל היתה הסכמה בין כל המומחים כי ברגע שאגוייר, שכבר רשם לזכותו שתי הופעות נכבדות במשחק הכוכבים השנתי מזרח – מערב, ישלוט בעצביו ובמצבי רוחו, כדי לתת ביטוי נאות ליכולת התנועה שלו – איש לא יעצור בעדו והוא יהיה אז כוח־מחץ ממדרגה ראשונה. אבל רק עתה זה קורה באמת.

דאלאס צועדת באורח יציב מאד בראש טבלת תת הבית של המערב התיכון בחוף המערבי והיא גם בעלת המאזן הרביעי בטיבו בכל הליגה – אחרי הלייקרס, הסלטיקס והפיסטונס. אוהדיה של הקבוצה עוצרים נשמתם, עוקבים בדאגה יומיומית אחר משחקיה, משלבים אצבעות ויש כאלו שגם נועצים במגידי עתידות, כדי להיות בטוחים שהשנה לא „תתפשל" ושמארק אגוייר אכן יביא את הקבוצה לגמר־סל של החוף המערבי ואוליאול, [illegible] לגמר הנ.ב.א.

הקלע השביעי בליגה

העונה תורם אגוייר בממוצע 26.5 נק[illegible] למשחק. הוא מדורג שביעי בין הקלעים [illegible] אחרי מייקל ג'ורדן (וממוצע של 36.8 נקודות), [illegible] אינגליש (29), דומיניק ווילקינס (28.3), [illegible] וואנדרווי (27), קווין מקהייל (26.7) ולארי [illegible] (26.6). אבל מה שמציין אותו הפעם יותר [illegible] יציבות רגשית, יותר רצינות. באחד [illegible] האמריקנים כינו זאת: „התייחסות עסקית, [illegible] של ביזנס".

הוא נחשב ל„מכונת הקליעה" של דאלאס [illegible] שעוד היה במעמד של „רוקי". כבר בשנתו [illegible] בנ.ב.א. השיג ממוצע של 18.7 נקודות למשחק. [illegible] התאים לשיטה של דיק מוטה, המאמן בעל [illegible] השני בטיבו בליגה, המבסס את הקליעה [illegible] שחקני־פנים קטני־קומה וזריזים.

בעבר טענו מאמניו כי אינם יודעים מה [illegible] את אגוייר למצבי הרוח הרעים שלו. „יתכן [illegible] עצמו אינו יודע", העריך מוטה. גם כיום יש תנוד[illegible] במצבי הרוח שלו, אך הם כבר אינם כל כך קיצו[illegible] כבעבר. זו הסיבה שדאלאס זוכה העונה בתוצ[illegible] מרשימות ולראשונה מאז הצטרפה לליגה, [illegible] שבע שנים, תהיה בשלבים הסופיים של [illegible] האליפות.

קיימת ההערכה כי העונה היציבה ביותר [illegible] באה דווקא לאחר אחת מתקופות הפגרה [illegible] ביותר שעבר בחייו. תקופה רצופה בעיות [illegible] בקייץ האחרון, כאשר בדאלאס הילכו שמועות [illegible] כוונה למכרו – נפטרה אמו, בגיל 41, מסרט[illegible] היו קרובים מאד זה לזה גם משום שהיתה [illegible] מאד. אגוייר עודנו רווק. פעם סיפר כי הוא [illegible] יותר חברים מאשר אם ובן. הוא רכש למענה [illegible] בדאלאס והיא היתה מעורבת מאד [illegible] והלהטותיו. „רציתי לעשות הרבה למענה", [illegible] פעם. מותה, מילא תפקיד מכריע בהחלטת [illegible] של הקבוצה לעכב את תוכנית המכירה של [illegible] קודם לכן הועלתה אפשרות שיילך ללוס [illegible] לייקרס ואגוייר אף התבטא בעניין הזה כי [illegible] יגשים חלום לשחק לצידו של קארים [illegible] ג'אבאר, לא נגדו.

„דצמבר הדפוק"

אלא שאגוייר לא התאושש עדיין באורח [illegible] ממות אמו. לא מכבר הודה כי לעתים יש לו [illegible] של "ואון" והעצב משתלט עליו. בדרכו [illegible] הנציח את זכרה של אמו – שמה, מרי, חקוק [illegible] קרסול נעליו. „כאשר רע לי ואני שומט את [illegible] נתקלות עיני בשמה של אמא – ואז אני מתעודד" הסביר.

רצמבר היה עד כה „החודש הדפוק" שלו, [illegible] שמארס היה החודש הגרוע של יוליוס קיסר. [illegible] שלוש עונות, בדצמבר, הושב אגוייר על [illegible] במחצית השניה במשחק עם מילוואקי כיוון [illegible] מוטה טען שאינו משקיע מספיק מאמצים [illegible] ההלבשה שאג עליו בזעם: „אתה פחדן". [illegible] לפני שנתיים, במשחק נגד אטלנטה, נשאל [illegible] יסכים לשחק במחצית השניה ולאחר שהשיב [illegible] הושעה משני משחקים. בדצמבר האחרון נטל [illegible] בקטטה – ואז נראו סימנים ברורים ששוב יש [illegible] להיפטר ממנו, אבל מיד החלה „יד הזהב" [illegible] להתחמם ולהתאפס והתוצאות לא איחרו [illegible] דאלאס ניצחה ואגוייר צבר למענה את [illegible] המיוחלות.

את אגוייר משלימים בחבורת „דאלאס" הגארדים רולאנדו בלקמן ודרק הארפר, [illegible] לה עורף יציב וכן סם פרקינס בשנתו [illegible] בנ.ב.א. וה„סווינגמן" הגרמני דטלאף שרמף, [illegible] שניה בליגה וגם רוי טארפלי, ה„רוקי" שלה, [illegible] הציר ג'יימס דונאלדסון, 2.20 מטר, [illegible] ריבאונדים בממוצע למשחק ונוכחות פיסית [illegible] מתחת לסל.

שימו לב למארק אגוייר!

הענקים

שי טובים: „כמו מאנוטה בול"

יגאל מויאל: הענק מס' 1

צבי גלפרין

יש ענקים בליגת הילדים – ופירוש הדבר שיש גם עתיד לכדורסל הישראלי. אחרי הכל מקובל שקומתו של אדם מתעצבת באורח סו־פי עד גיל 19־20 ויש מקרים שהגדי־לה נמשכת עד גיל 25.

העונה, הבחנו, במספר רב של גבו־הי־קומה בליגה זאת, בעיקר בין תלמי־די כתה ח'. יש פער גדול מאד בין תלמידי כתה זאת לבין תלמידי כתה ז' שגם הם משחקים בליגת הילדים, לרוב באותה קבוצה ונגד אותם יריבים – מה שגורם לא מעט עיוותים. באגודות הג־דולות קיימת הפרדה וכך מגיעים תל־מידי ז' לביטוי טוב יותר של יכולתם.

כ־20 ילדים שגובהם מעל 1.85 מטר גילינו בליגת הילדים. בחיפה, למשל, משחק הגבוה מכולם – 1.94 מטר (!) ■ אין זו חקירה, רק סקירה – ואם נקבל מיידע נוסף וגם תמונות, נפרסם כאן

ברוב האגודות זוכים הגבוהים לטיפוח מיוחד, לאימונים מוגברים, אישיים, בנפרד מאימוניהם בקבוצה. רואים בהם שחקנים חייבי־טיפוח, גם בהיבט רחב ולטווח רחוק יותר.

בדקנו – וזו אינה בדיקה מלאה, אלא ראשונה מסוגה – כ־20 שחקנים שגובהם מעל 1.85 מטר (!). מצאנו כי במחזור זו, הילד הגבוה ביותר הוא יג־אל מויאל יליד פברואר 1973, שחקן מכבי חיפה הר הכרמל שגובהו 1.94 מטר. עד שלא נקבל מיידע אחר, הוא הילד הגבוה ביותר, לגילו, בליגת הילדים בישראל.

אחריו בדירוג הזה נמצא שי טובים, שחקן מכבי הוד השרון המופיעה הער־נה במחוז ת"א. הוא יליד מארס 1973, מתאמן ארבע פעמים בשבוע בקבוצתו, נוסף למשחק הליגה שלה, תלמיד חטיבת הביניים „אלון" כפ"ס. גובהו 1.91 מטר. עקב קומתו ומבנה גופו הצ־נום, שי טובים, ראוי אולי לכינוי „מא־נוטה בול" של ליגת הילדים... דוד חבושה, גם הוא בגובה זה, משחק במכ־בי דרום ת"א, הגיע לקבוצה רק באחד רונה וקשה עדיין לעמוד על יכולתו.

שלושה שחקנים גובהם 1.91 מטר. אלו הם: שי מור, מהפועל יגאל חיפה, בן 13; אלכס פרופוליצ'וס, שחקן הפו־על גבעתיים, יליד דצמבר 1973; תו־מר תורג'מן, שחקן הפועל ברוש חולון, בן 14, מתאמן 4 פעמים בשבוע, בנוסף לאימונים במסגרת מחוננים.

בגובה 1.89 מטר נמצאים: שי קרן, ממכבי רעננה, יליד יולי 73; ערן רבי־סה מהוד השרון, יליד 73; אלי בלול, מהפועל ברוש חולון.

בגובה 1.88 נמצאים: אילן משה (ברוש חולון), עופר רונן (אורן חולון), אופיר גל (מכבי דרום ת"א).

ב־1.87 מטר נמצאים: קובי בלול (ברוש חולון), רועי קינן (מכבי דרום ת"א).

1.86 מטר: ניר דובב (ברוש חולון)

1.85 מטר: אבישי חורי ורפי מורד (הפועל חיים חיפה).

פורים והגשמים קטעו את הליגה

חופשת פורים וגשמים קטעו את המירוץ בליגות הילדים. עקב כך הגי־עו אלינו רק תוצאות מעטות מהמשח־קים שנערכו עוד קודם לכן.

○ גליל עליון: נאות מרדכי – שרה נחמיה/גונן 21–48.
○ צפון: מרום גליל – סאסא 56–36.
○ עמק הירדן: גליל תחתון – אלי־צור גוש תיספין 38–39, מכבי טבריה – אליצור לביא 33–76, רמות גולן – אפיקים 29–47.
○ בית שאן: עין חרוד מאוחד – אליצור שדה אליהו 31–37, בית שאן – מעלה אפריים 29–44, קישון־יזרע־אל – חפציבה בית אלפא 29–36.
○ העמקים: הרי אפרים – ויצ"ו נהלל 44–54.
○ מפרץ: בני נהריה – אליצור עכו 6–56.
○ שומרון: פרדס חנה – בחן 37–39, בית יצחק – ג'ת 16–65.
○ שרון: מכבי נרקיס הוד השרון – בני הרצליה 40–56.
○ דן: מכבי ת"א – אליצור תפוח קרית אונו 28–34.
○ תל־אביב: אליצור בת־ים – מכ־בי הוד השרון 43–44, מכבי אשכול פ"ת – מכבי רעננה 56–65.
○ שפלה: מכבי רמת חן – אס"א ת"א 0–2 (טכני), אורן חולון – מתנ"ס תל־כביר 33–45.
○ מרכז: צבר ראשל"צ – א.ס. אור יהודה (טכני).
○ שורק: אליצור יבנה – מכבי רחובות 36–38.
○ ירושלים: אליצור בית־שמש – מכבי ירושלים 38–45, אס"א יים'– בית"ר יים 41–75.
○ דרום: גת – אליצור אשקלון 41–45, אליצור נתיבות – עירוני קרית גת 40–50, זית שער הנגב – אליצור עזתה 25–40, באר טוביה – שער הנגב 21–85.
○ נגב: באר – אליצור גוש קטיף 13–41, צפון אשכול – רביבים 35–53.

הפועל חצדים (מחוז נגב). עומדים, מימין: נתן וטורסקי (מאמן), אודי קולומבוס, יואל רוקח, חן פישמן, גל לביא, טרש ינאי, תומר טישלר, אילן רן (אחראי). כורעים: אופיר פרנס, עמיחי יקרסקי, בנימין שילה, רונן גרסמן, איתי אורן.

חץ ישראלי בצמרת העולם

סינטיה בלון*

האלוף האווארד ליפ־שיץ, 43, מייצג הש־בוע את ישראל בא־ליפות העולם בחץ וקשת, באוסטרליה – וזו הפעם הראשונה שישראל היא בין המדינות שמתחרות בשלבי הגמר של הטורניר העולמי הזה, המכונה גם „גראנד פיט"א" (פיט"א – ההתאחדות הבין־לאומית בקליעה בחץ וקשת).

רמת הקליעה של ליפשיץ זינקה באחרונה לרמה עולמית, לאחר שהשיג בתחרות־ידעים עם בריטניה, בחודש שעבר, ארבעה שיאים חדשים, כולם מהמעלה הראשונה. הוא קבע 322 נקו־דות בירי ל־50 מטר, 318 בירי ל־70 מ', 1254 בתחרות־פיט"א ליחידים ו־2493 בזוגות.

אשתקד היתה לליפשיץ עונה מא־כזבת. ההשגים שקבע, לא השביעו את רצונו, אך בסופו של דבר שב להפגין רוח־קרב אמיתית, כיאה לקלע בחץ וקשת. הוא היה נחוש החלטה להתגבר על בעיותיו והתוצאה היתה: זכייתו בכתר אליפות ישראל, בפעם ה־12.

פרוץ את המחסום

ליפשיץ הוא לכל הדעות קלע הק־שת מס. 1 של ישראל, כיום. שנים אחדות הוא „מסתובב" ליד 1200 נקו־דות ורק בחודש שעבר, בתחרות מול הבריטים, הצליח לפרוץ את המחסום וכך הגיע לרמה הבין־לאומית המקווה.

בשבוע שעבר, כאשר ישראל חגגה את ההצלחות ב„גביע דייוויס" ובכדור־סל, יצא ליפשיץ בצנעה לאוסטרליה. אליפות העולם נערכת עתה באדלא־יד. הסיום יהיה ביום א' הקרוב. יחד עם ליפשיץ הגיע לאליפות גם יו"ר הת־אחדות הקשתות הישראלית, יהודה יעקובוביץ, 50, המשתתף בדיוני ההת־אחדות הבין־לאומית. בנבחרת הברי־טית, שהתמודדה בישראל בפברואר, השתתפו ארבעה קשתים המופיעים עתה באוסטרליה, ביניהם האלוף הור־תיק וכיום הקפטן של הנבחרת מייק דיקון, 49.

בתחרות עם הבריטים שנערכה במיתקן הקשתות של הפועל בגבעתי־ים קבעו סטיוון הארלד, 22, האלוף הבריטי, וריצ'ארד פריסטמן (30) היש־ג של 1269 נקודות כ"א – בתחרות־פיט"א ליחידים. אחריהם דורג בעל מדליית הארד האולימפית מ־1980, מארק בלנקרן (29) שקבע 1262. פאר־לין ארוארדס, 37, האשה היחידה בנ־בחרת הבריטית לאליפות העולם קב־עה 1255.

ליפשיץ דורג שלישי בסיכום הכל־לי (2493 נקודות), אחרי הארלד 2525 ובלנקרן 2508 נקודות. הדירוג הישראלי היה בהחלט הישג יוצא מהכ־לל, גם בהתחשב ביריבים המצויינים. היה בכך מבחן יכולת מצויין לא רק לאוסטרליה, גם לאולימפיאדת סיאול 1988.

משימה בלתי־אפשרית

רוב חובבי הספורט בישראל אינם מכירים את הענף הזה – וזו איפוא הזדמנות ללמוד עליו משהו. תחרות פיט"א מורכבת מ־36 נסיונות קליעה למטרה בכל אחד מארבעה הטווחים – 30, 50, 70 ו־90 מטר. כל נסיון קליעה „שווה" 10 נקודות (אם החץ ננעץ במרכז המטרה), מכאן שמכסימום הנ־קודות בכל מרחק הוא 360 ובאורח תי־אורטי, המכסימום האפשרי בתחרות כולה הוא 1440. אלא שיותר מדי גור־מים חוברים יחד כדי למנוע את השגת התיקרה הזאת. זו באמת משימה בל־תי־אפשרית להשיג את „ציון השל־מות".

יחד עם זאת קשה מאד לפרוץ אל צמרת קלעי הקשת בעולם – משום שפיט"א קבעה מינימום נוקשה מאד של 1200 נקודות כדי שניתן יהיה להיכלל בצמרת. מכאן ש־1200 נקו־דות הוא גם תוו הזיהוי של העלית העולמית. עתה נחשב איפוא ליפשיץ לאחד מחבורת העלית הזאת, בזכות הישגו 1254 נקודות.

המקומות הראשונים ברוב התחרוי־ות הבין־לאומיות נתפסים בידי קלעים שהשגיהם מגיעים ל־1250 נקודות ויו־תר. תחרות פיט"א הכפולה, נערכת בכל התמודדות. כך למשל קבע אלוף העולם שלוש פעמים ריק מק'קיני (ארה"ב) ו־26 נקודות בתחרות הכפו־לה שנערכה באליפות העולם הקודמת, בסיאול ב־1985. לאחר האליפות כתב מגזין אמריקני: „סערת מיני־מונסון ביום התחרות האחרון השפיעה על כל קלע, כאשר השרירים התכווצו והידי־ים הכחילו מרוב קור. אין זה משעשע כלל ועיקר לעמוד בשלולית מים שעומקה 5 ס"מ, כשכל הגוף רועד – ואז לנסות ולקלוע, כדי להשיג את המכסימום..."

„ראש מיובש"

ואין זה הכל: קלע הקשת נקרא לתחר בכל תנאי מזג אויר ולנסות לה־שיג את מירב יכולתו. הוא גם חייב במהלך התחרות לשכוח מכל הסובב אותו, את מזג האויר הקשה, להתעלם משאר היריבים שלידו, מהמטרה, מהמי־חשבות שהנה הוא קרוב לנצחון, [illegible] כוח גם מעצמו.

הדרישות המיוחדות מקלעי הק[illegible] תוארו היטב בידי קים יונג־שאק [illegible] קוריאה), מאמנה של קים ג'ין הו, א[illegible] לופה האולימפית בלוס־אנג'[illegible] (1984): „היא הגיעה למצב של [illegible] מיובש', מותריק ממחשבות אחר[illegible] הוא העריך כי זה היה חשוב אף [illegible] מהמדלייה, שכן קים הגיעה [illegible] תחרות לשיא היכולת, עד שמחה [illegible] מנע ממנה השגת תוצאות מושלמות.

מק'קיני קבע בתחרות הראשו[illegible] 1309 נקודות – עם 287 בירי ל[illegible] מטר, 15 נקודות מתחת לממוצע [illegible] אחר כך עלה ל־343 נקודות – [illegible] כ־70 מטר ובסופו של דבר קבע [illegible] רות השניה 1292.

לפני כמה שבועות, במהלך אימ[illegible] קבע ליפשיץ הישראלי 332 נקודות [illegible] בירי ל־50 מטר. לאחר התחרות [illegible] תיים, אמר: „לפתע שמתי לב [illegible] מזומז לעצמי במהלך התחרות [illegible] כדבר הזה לא קרה לי מעולם". [illegible] הוכחה ללחץ הנפשי האדיר [illegible] קלע מעולה בתחרות מהמעלה הראש[illegible] נה.

האווארד ליפשיץ לא יאמר [illegible] לעולם – אך לא ניתן להתעלם [illegible] מעטים יכולים לשכוח נצחונות, [illegible] טים עוד יותר יכולים לשכוח עצמם. ליפשיץ, כך נרמה, שייך לאותה [illegible] רה מצומצמת ונדירה שהגיעה לאותו מצב שתיאר המאמן הקוריאני, [illegible] עיד את חניכתו למדליית הזהב האו־לימפית...

★ המחברת היא עתונאית יש־ראלית הכותבת מירושלים לעתונים בצרפת, ארה"ב ודרום־אפריקה. חץ וקשת הוא תחביבה.

חץ וקשת, ספורט אולימפי שאיננו זוכה לתשומת ליבה של התקשורת בישראל ■ אבל השבוע מופיע ישראלי, לראשונה, בשלב הגמר של אליפות העולם, באדלאייד, אוסטרליה ■ הזדמנות להציץ לנעשה בענף

האווארד ליפשיץ. לפתע גילה שהוא מזמזם לעצמו. (צילמה: סינטיה בלון)

אם נרצה לצרות כמו ברוס לי המנות או לקפוץ גבוה כמו בסרטים, לשבור עצ־מות ללא הבחנה, לימודים בשי־טות התכתבות או קורס מקוצר – קארטה־דו זה לא בשבילך!

קארטה־דו מבתי הספר הותי־קים והמכובדים ביותר בארץ. קארטה־דו פועל 15 שנה ורכש מוניטין ויוקרה גם מחוץ לגבולות ישראל בזכות המקצועיות הבל־תי מתפשרת.

מדריכי קארטה־דו כולם זוכים לחינוך מתמשך. המדריכים מת־אמנים תחת פקוח ראש קארטה־דו בישראל ובאירופה שהאן רוני קלונר – צאן 5. התקדמותם ומק־צועונתם נבחנת ונבנית בשיט־תיות באמונים יום יומים. מדרי־כים מבכירי השיטה מחו"ל, מגי־עים בקביעות ארצה להדרכה ומ־חנות אמונים עם דגש על העלאת יכולת צוות ההדרכה.

חניכי ומדריכי קארטה־דו נוס־עים בקביעות לארועים והשתל־מויות השיטה בחו"ל לשם אמון, והחלפת דעות מקצועיות.

בקארטה־דו מחנכים למצאות את הטוב ביותר מהנתונים של כל אחד. אין זה ענף תחרותי או ספורט – זו אומנות לחימה!! כמו־בן האמונים קשים ומפרכים יכו־לת השמוש בגוף להגנה עצמית ו־לחימה מדהימים ממש, אבל כ־איזון יש חישול הרוח. האמונים השיטתיים והמקצועיים המובי־לים את החנוך שלב אחר שלב, בהדרגתיות מותאמת ליכולתו האישית ובהתחשב במגבלותיו, אל רמות גבוהות של שליטה עצ־מית, יכולת רכוז, עמידה בלח־צים (פיזית ונפשית) ומגבירים לאין שיעור את יכולת קבלת החלטות תוך כדי לחצים סביבת־יים.

קארטה־דו מונה היום 15 סני־פים וצוות בכיר של 4 מדריכים במשרה מלאה ו־8 מדריכים ב־משרה חלקית.

כ־1000 חניכים מתאמנים ב־מועדוני קארטה־דו ביניהם רופ־אים, עו"ד, סטודנטים, חילים, תלמידים ועקרות בית. למעשה כל מגוון האוכלוסיה מיוצגת בקארטה־דו.

בראש המערכת עומד ראש קארטה־דו בישראל ובאירופה המדריך הראשי שהאן רוני קלונר – צאן 5. רוני מן הבכירים והידו־עים בענף הקארטה בארץ, בעל הסטוריה עשירה ביותר יחסית לגילו.

רוני החל את לימודי אומנויות הלחימה בגיל־13 בשיעורי הג'ודו של יונה מלניק, בשנת 1972 עשה הסבה לקארטה־דו ובשנים 1974־1975 למד כמדריך מתל־מד במרכז קארטה־דו אינטר־נשיונל בדרא"פ, תחת ידיהם של שניים מגדולי המורים: שהאן (רב־אומן) דניס סנט ג'ון טומסון (צאן־7) מומחה בעל שם עולמי בעיקר בשל מחקריו על כלי נשק מסורתיים מאוקינאוה־יפן וקנצ'ו (ראש שיטה) יו ראש שיטת קארטה־דו אינטרנשיונל.

רוני היה חבר נבחרת ישראל למכביות ה־10 וה־11 ובמכביה ה־12 הפתיעה כשמונה להיות מאמן נבחרת הקארטה של מערב גרמניה. רוני הנו חבר ההנהלה והמרכז של התאחדות הקארטה בישראל. לאחרונה מונה רוני למספר תפקידים מקצועיים ביו־תר. הוא מונה לשופט לאומי ראשי של התאחדות הקארטה בישראל ומונה לרכז מאמן של קורס מאמני קארטה מוסמכים ראשון מסוגו (הפתוח לכל השי־טות) שנפתח השנה בבי"ס למאמנים במכון וינגיט.

רוני פעיל גם במסגרת הפועל, חבר הועדה המקצועית במרכז הפועל ומשמש יו"ר מחלקת קראטה־דו בהפועל פ"ת.

רוני נוסע בקביעות למסעות מחקר ולימודים ומוזמן בקביעות לנהל מחנות אמון בשוויץ ולאחרונה קיבל הזמנות גם לגרמ־ניה ואנגליה לאיי התעלה.

רוני למד והשתתף בארועים הגדולים של עולם הקארטה באירופה, יפן–אוקינאוה וכמובן בדרא"פ.

רוני מוסמך כבוחן ראשי למדריכים ולבוחנים של קארטה־דו אינטרנשיונל.

אם תרצו להצטרף לבי"ס בעל רמה ואיכות מקצועית, בי"ס בעלת הסמכות בין לאומיות הצטרפו אלינו למסע של חיפר־שים, גילוים מעורדי נפש, מסע בו תלמדו על עצמכם, תתחשלו ותדעו לשמור על עצמכם והסוב־בים אותכם!

פרטים לכל סניפי קארטה־דו טל: 03-908150

מועדון צרכנים לקוראי מעריב יצחק שדה 34, ת"א, טל. 5/ 03-337129

16.3.87

תומס אוליבר

קוקה־קולה

הסיפור האמיתי

עכשיו בחנויות ובספריות מעריב

תל־אביב: דרך פ"ת 72א', טל' 439391; 03-332211
חיפה: בן־יהודה 29, טל' 523689; 04-510687
באר־שבע: קרן־קיימת 90, טל' 31772; 057-74850

ספרים מבית טוב - ספרית מעריב